

Munich Personal RePEc Archive

Financing public education in the European Union. Case study: The higher education system

Matei, Lucica and Iancu, Diana Camelia and Grigorovici,
Iulia

National School of Political Studies and Public
Administration(NSPSPA)

15 November 2010

Online at <https://mpra.ub.uni-muenchen.de/26854/>
MPRA Paper No. 26854, posted 20 Nov 2010 10:22 UTC

**Finanțarea învățământului public în
Uniunea Europeană. Studiu de caz:
învățământul superior**

Cuprins

1. INTRODUCERE: SURSE DE INFORMARE PRIVIND FINANȚAREA ÎNVĂȚĂMÂNTULUI SUPERIOR ÎN UNIUNEA EUROPEANĂ	4
FINANȚAREA ÎN UNIUNEA EUROPEANĂ. INFORMAȚII GENERALE.....	4
FINANȚAREA ÎN AUSTRIA. INFORMAȚII GENERALE.....	4
FINANȚAREA ÎN BELGIA. INFORMAȚII GENERALE.....	4
FINANȚAREA ÎN BULGARIA. INFORMAȚII GENERALE.....	5
FINANȚAREA ÎN CIPRU. INFORMAȚII GENERALE.....	5
FINANȚAREA ÎN REPUBLICA CEHĂ. INFORMAȚII GENERALE.....	5
FINANȚAREA ÎN DANEMARCA. INFORMAȚII GENERALE.....	5
FINANȚAREA ÎN ESTONIA. INFORMAȚII GENERALE.....	5
FINANȚAREA ÎN FINLANDA. INFORMAȚII GENERALE.....	5
FINANȚAREA ÎN FRANȚA. INFORMAȚII GENERALE.....	5
FINANȚAREA ÎN GERMANIA. INFORMAȚII GENERALE.....	6
FINANȚAREA ÎN GRECIA. INFORMAȚII GENERALE.....	6
FINANȚAREA ÎN IRLANDA. INFORMAȚII GENERALE.....	6
FINANȚAREA ÎN ITALIA. INFORMAȚII GENERALE.....	6
FINANȚAREA ÎN LETONIA. INFORMAȚII GENERALE.....	6
FINANȚAREA ÎN LITUANIA. INFORMAȚII GENERALE.....	6
FINANȚAREA ÎN LUXEMBURG. INFORMAȚII GENERALE.....	6
FINANȚAREA ÎN MALTA. INFORMAȚII GENERALE.....	7
FINANȚAREA ÎN POLONIA. INFORMAȚII GENERALE.....	7
FINANȚAREA ÎN PORTUGALIA. INFORMAȚII GENERALE.....	7
FINANȚAREA ÎN REGATUL UNIT AL MARIİ BRITANII ȘI IRLANDEI DE NORD. INFORMAȚII GENERALE.....	7
FINANȚAREA ÎN ROMÂNIA. INFORMAȚII GENERALE.....	7
FINANȚAREA ÎN SLOVACIA. INFORMAȚII GENERALE.....	7
FINANȚAREA ÎN SLOVENIA. INFORMAȚII GENERALE.....	8
FINANȚAREA ÎN SPANIA. INFORMAȚII GENERALE.....	8
FINANȚAREA ÎN SUEEDIA. INFORMAȚII GENERALE.....	8
FINANȚAREA ÎN ȚĂRILE DE JOS. INFORMAȚII GENERALE.....	8
FINANȚAREA ÎN UNGARIA. INFORMAȚII GENERALE.....	8
STUDII DE CAZ. FINANȚAREA ÎNVĂȚĂMÂNTULUI SUPERIOR ÎN STATELE MEMBRE ALE UNIUNII EUROPENE.....	8
AUSTRIA.....	8
<i>Legislație.....</i>	8
<i>Aranjamente instituționale.....</i>	9
<i>Surse de finanțare.....</i>	10
CIPRU.....	12
<i>Legislație.....</i>	12
<i>Aranjamente instituționale.....</i>	12
<i>Surse de finanțare.....</i>	13
ESTONIA.....	14
<i>Legislație.....</i>	14
<i>Aranjamente instituționale.....</i>	15
<i>Surse de finanțare.....</i>	16
FINLANDA.....	18
<i>Legislație.....</i>	18
<i>Surse de finanțare.....</i>	18
GRECIA.....	24
<i>Legislație.....</i>	24
<i>Aranjamente instituționale.....</i>	24

<i>Surse de finanțare</i>	25
LETONIA	26
<i>Legislație</i>	26
<i>Aranjamente instituționale</i>	26
<i>Surse de finanțare</i>	27
POLONIA	27
<i>Legislație</i>	27
<i>Aranjamente instituționale</i>	28
<i>Surse de finanțare</i>	28
PORTUGALIA	29
<i>Legislație</i>	29
<i>Aranjamente instituționale</i>	30
<i>Surse de finanțare</i>	31
ROMÂNIA	32
<i>Legislație</i>	32
<i>Aranjamente instituționale</i>	32
<i>Surse de finanțare</i>	33
SLOVENIA	34
<i>Legislație</i>	34
<i>Aranjamente instituționale</i>	36
<i>Surse de finanțare</i>	37
SUEDIA	39
<i>Legislație</i>	39
<i>Aranjamente instituționale</i>	39
<i>Surse de finanțare</i>	41
ȚĂRILE DE JOS	42
<i>Legislație</i>	42
<i>Aranjamente instituționale</i>	43
<i>Surse de finanțare</i>	43

1. Introducere: Surse de informare privind finanțarea învățământului superior în Uniunea Europeană

Scopul principal al acestui document este de a crea o bază de date coerentă cu privire la sursele de finanțare disponibile în statele membre ale Uniunii Europene. În sensul acesta, au fost investigate cele 27 de state membre ale Uniunii Europene, folosindu-se rapoartări naționale, statistici europene și alte documente oficiale relevante. O sistematizare a surselor folosite este prezentată mai jos:

Finanțarea în Uniunea Europeană. Informații generale

Baza de date	Adresă de internet
COMISIA EUROPEANĂ	European Commission > Directorates – General and Services > Education and Culture – http://ec.europa.eu/dgs/education_culture/index_en.htm
Eurostat	European Commission > Eurostat > Education and training > Data > Database - http://epp.eurostat.ec.europa.eu/portal/page/portal/education/data/database
Lifelong Learning Programme 2007-13	Europa > Summaries of EU legislation > Education, training, youth > Education and training: general framework - http://europa.eu/legislation_summaries/education_training_youth/general_framework/c11082_en.htm
UNESCO	UNESCO > Education - http://www.unesco.org/new/en/education/
CEPES	http://www.cepes.ro/

Finanțarea în Austria. Informații generale

Baza de date	Adresă de internet
Ministerul Științei și Cercetării	http://www.bmwf.gv.at/

Finanțarea în Belgia. Informații generale

Baza de date	Adresă de internet
Administrația Generală a Învățământului și Cercetării științifice	http://www.enseignement.be/

Finanțarea în Bulgaria. Informații generale

Baza de date	Adresă de internet
Ministerul Educației, Tineretului și Științei	http://www.minedu.government.bg/news-home/

Finanțarea în Cipru. Informații generale

Baza de date	Adresă de internet
Ministerul Educației și Culturii	http://www.moec.gov.cy/

Finanțarea în Republica Cehă. Informații generale

Baza de date	Adresă de internet
Ministerul Educației, Tineretului și Sportului	http://www.msmt.cz/index.php?lang=2

Finanțarea în Danemarca. Informații generale

Baza de date	Adresă de internet
Ministerul Educației	http://www.eng.uvm.dk/

Finanțarea în Estonia. Informații generale

Baza de date	Adresă de internet
Ministerul Educației și Cercetării	http://www.mss.gov.si/en/

Finanțarea în Finlanda. Informații generale

Baza de date	Adresă de internet
Ministerul Educației și Culturii	http://www.minedu.fi/OPM/?lang=en

Finanțarea în Franța. Informații generale

Baza de date	Adresă de internet
Ministerul Educației Naționale	http://www.education.gouv.fr/
Centrul European Pentru Invatamant Superior	http://www.enseignementsup-recherche.gouv.fr/pid20112/enseignement-superieur.html

Finanțarea în Germania. Informații generale

Baza de date	Adresă de internet
Ministerul Federal al Educației și Cercetării	http://www.bmbf.de/en/
CHE Ranking	http://www.che-ranking.de/cms/?getObject=613&getLang=en

Finanțarea în Grecia. Informații generale

Baza de date	Adresă de internet
Ministerul Educației, Educației continue și Afacerilor religioase	http://www.ypepth.gr/en_ec_home.htm

Finanțarea în Irlanda. Informații generale

Baza de date	Adresă de internet
Departamentul de Educație și Știință	http://www.education.ie/home/home.jsp?pcategory=27173&ccategory=27173&language=EN

Finanțarea în Italia. Informații generale

Baza de date	Adresă de internet
Ministerul Învățământului, Învățământului Superior și Cercetării	http://www.istruzione.it/web/hub:jsessionid=FF862AC2BDF49C5D2194926212E578D5

Finanțarea în Letonia. Informații generale

Baza de date	Adresă de internet
Ministerul Educației și Științei	http://www.mss.gov.si/en/

Finanțarea în Lituania. Informații generale

Baza de date	Adresă de internet
Ministerul Educației și Științei	http://www.smm.lt/en/

Finanțarea în Luxemburg. Informații generale

Baza de date	Adresă de internet
Ministerul Educației Naționale și Formării	http://www.men.public.lu/

profesionale	
--------------	--

Finanțarea în Malta. Informații generale

Baza de date	Adresă de internet
Ministerul Educației, Ocupării Forței de Muncă și Familiei	http://www.education.gov.mt/

Finanțarea în Polonia. Informații generale

Baza de date	Adresă de internet
Ministerul Științei și Educației Superioare	http://www.nauka.gov.pl/home/

Finanțarea în Portugalia. Informații generale

Baza de date	Adresă de internet
Ministerul Educației	http://www.min-edu.pt/

Finanțarea în Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord. Informații generale

Baza de date	Adresă de internet
Departamentul de Educație	http://www.education.gov.uk/

Finanțarea în România. Informații generale

Baza de date	Adresă de internet
Ministerul Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului	http://www.edu.ro/index.php

Finanțarea în Slovacia. Informații generale

Baza de date	Adresă de internet
Ministerul Educației, Științei, Cercetării și Sportului	http://www.minedu.sk/index.php?lang=en

Finanțarea în Slovenia. Informații generale

Baza de date	Adresă de internet
Ministerul Educației și Sportului	http://www.mss.gov.si/en/

Finanțarea în Spania. Informații generale

Baza de date	Adresă de internet
Ministerul Educației	http://www.educacion.es/portada.html

Finanțarea în Suedia. Informații generale

Baza de date	Adresă de internet
Ministerul Educației și Cercetării	http://www.regeringen.se/sb/d/2063

Finanțarea în Țările de Jos. Informații generale

Baza de date	Adresă de internet
Ministerul Educației, Culturii și Științei	http://english.minocw.nl/

Finanțarea în Ungaria. Informații generale

Baza de date	Adresă de internet
Oficiul Național de Cercetare și Tehnologie	http://www.nkth.gov.hu/english

Studii de caz. Finanțarea învățământului superior în statele membre ale Uniunii Europene

Austria

Legislație

De la introducerea Legii universitare din 2002, Universitățile teoretice și Universitățile de științe aplicate, alcătuiesc sectorul învățământului superior. În conformitate cu articolul 14 din Constituția federală austriacă, organismele federale sunt responsabile pentru adoptarea și punerea în aplicare a legislației în domeniul învățământului superior. Actul

ministerelor din 2007 definește, de asemenea, că toate problemele referitoare la universitățile și universitățile de științe aplicate tin de ministrul Științei și Cercetării. Cu excepția colegiilor de învățământ, Ministerul Federal al Educației, Artelor și Culturii a preluat responsabilitatea.

Învățământul superior și de cercetare austriac este reglementat prin legi diferite. Cea mai importantă este Legea Universităților din 2002, care a înlocuit reglementările privind organizarea universitară, studiile universitare și taxele de școlarizare universitare.

Ocuparea forței de muncă la universități este acum în principal, reglementată de Legea Angajaților. Pentru profesorii universitari, angajați ca funcționari publici, Actul de Reglementare a Serviciului agenților civili din 1979 este aplicabil în continuare.

Temeiul juridic pentru Universitățile de științe aplicate este Actul de Studii Aplicate din 1993, universitățile private sunt guvernate în principal de Actul de Acreditare Universitară din 1999.

Aranjamente instituționale

Ministerele pentru învățământul superior sunt Ministerul Științei și Cercetării și Ministerul Educației, Artelor și Culturii. Așa cum universitățile sunt unități autonome, care sunt în principal, directionate de acordul de performanță și un buget global, sarcinile Ministerului de știință și cercetare sunt limitate în prezent la supravegherea legală, negocierea contractelor de performanță și la un buget pe 3 ani la nivel mondial, primind rapoarte de performanță precum și controlul și monitorizarea. De asemenea, ministrul federal a înființat consilii universitare ca organisme de auto-administrare a universităților.

Ministerul de Știință și Cercetare este susținut de mai multe organizații intermediare: Consiliul Austriac de Știință, Consiliul Universităților Aplicative și Consiliul de Acreditare.

1. Consiliul Științific austriac a fost înființat în 2003, baza sa juridică este Legea universităților din 2002. Consiliul este principalul organism consultativ al Ministerului Federal de știință și cercetare, parlamentului și universităților, în toate aspectele legate de universitate. Este un organ de stat și controlat de către ministerul federal. Pe lângă consilierea Ministerului, a doua sarcină principală este de a monitoriza și analiza sistemul universitar austriac și pentru a oferi recomandări privind dezvoltarea sa în continuare. Consiliul de Știință Austriac are în jur de 12 membri din diferite sfere ale societății. Ei trebuie să fie experți recunoscuți, dar nu trebuie să fie austrieci. 4 membri ai consiliului sunt numiți de către Guvernul federal, care face recomandări Ministrului pentru numirea a încă 8 membri. Mandatul e de 6 sau 3 ani, durata efectivă fiind stabilită de către minister. O dată la fiecare 3 ani Consiliul trebuie să trimită un raport de activități pentru Consiliul Național.

2. Consiliul Universităților Aplicative

Consiliul Universităților Aplicative este o autoritate care este responsabilă de asigurarea externă a calității (de acreditare și evaluare). Consiliul este format din 16 membri, jumătate dintre aceștia sunt necesari pentru a avea calificarea relevantă cursuri post-

doctorale (abilitare), iar cealaltă jumătate sunt necesare pentru a dovedi că au lucrat în domeniile relevante pentru programele de acest grad mai mulți ani. Membrii Consiliului sunt numiți de către Ministrul Federal al științei și cercetării. 4 membri sunt numiți pe baza sugestiilor al consiliului consultativ pe probleme economice și sociale. Durata mandatului este de 3 ani, iar membrii pot fi renumiți o dată pentru un mandat consecutiv. În conformitate cu o prevedere constituțională, membrii Consiliului nu sunt obligați prin instrucțiuni în exercitarea responsabilităților lor.

3. Consiliul de Acreditare din Austria

Consiliul de Acreditare Austriac este, de asemenea, o autoritate de stat independent, care nu este legat de orice directive și are puterea de decizie autonomă. Acreditarea universităților private, acreditarea de programe academice ale universităților particulare acreditate deja, re acreditarea și supravegherea universităților particulare acreditate sunt principalele sarcini ale Consiliului de Acreditare Austriac. Consiliul de Acreditare cuprinde 8 membri, care sunt experți recunoscuți în domeniul învățământului superior internațional. Membrii săi sunt numiți de către guvernul federal. 4 din cei 8 membri sunt numiți de către Comitetul austriac al Rectorilor Universitari. Raportul anual privind activitățile sale trebuie să fie trimise Parlamentului.

4. Universitățile din Austria (UNIKO - Conferința fostilor rectori austrieci)

Universitățile din Austria au o asociație non-profit de drept privat. Scopul său este de a sprijini universitățile austriece, în îndeplinirea sarcinilor și responsabilitățile lor și astfel, pentru a favoriza burse de studiu și cercetare. Universitățile Austria se ocupă de coordonarea internă din cele 21 de universitati publice din Austria, le reprezintă în cadrul organizațiilor naționale și internaționale și este vocea publică a universităților. În plus, Universitățile din Austria oferă sprijin administrativ și organizațional Federației Universitatii Naționale. Asociația Universităților din Austria este finanțată prin cotizațiile membrilor, plătite de universități. Taxele sunt clasificate în funcție de dimensiunile instituțiilor.

Surse de finanțare

Începând din anul 2000 cheltuielile publice austriece pe institutiile din învățământul superior au fost destul de stabile.

Legea Universitatilor din 2002 a schimbat fundamental sistemul de finanțare al instituțiilor de învățământ superior. Autonomia juridică atribuita universităților și altor instituții de învățământ superior le-a dat mai multă autonomie financiară dar de asemenea, a provocat competențele lor financiare, pentru ca noua lege le obligă să-și planifice cheltuielile mai bine. Din cauza noului lor statut de universități autonome, sunt capabile să atraga alte surse de finanțare. Ele sunt libere de a câștiga capital și de a face un contract de cercetare și de asemenea, să cheltuiască banii autonom. Începând din anul 2004, universitățile și alte instituții de învățământ superior vor primi un buget cu sume forfetare. De la inceputul anului 2007, această finanțarea instituțională - bugetul global - este distribuit pe baza acordurilor de performanță, care sunt contracte între Guvernul federal și mai multe universități. În cadrul acestor acorduri de performanță, universitățile

trebuie să descrie obiectivele strategice și acoperirile pentru o perioadă de trei ani. Un alt instrument important este raportul de capital intelectual pe care universitățile trebuie să-l predea ministerului în fiecare an. Acest raport de capital intelectual informează despre activitățile și obiectivele universității, capitalul intelectual dobândit și despre rezultatele (temporare) proceselor convenite în contractul de performanță.

Acordurile de performanță sunt contracte de drept public, încheiate între mai multe universități și Guvernul Federal (secțiunea 13, S 2002). Acordul de performanță trebuie să ofere informații cu privire la serviciile care urmează să fie furnizate de către universitate în acesta perioadă de trei ani. Informații detaliate ar trebui să fie acordate despre (secțiunea 13, S 2002):

1. Obiectivele strategice, prioritățile academice și dezvoltarea resurselor umane și universitare;
2. Cercetare precum și promovarea și aprecierea artelor;
3. Programele de studiu și de educație continuă;
4. Obiective sociale;
5. Internaționalizarea și mobilitatea academică
6. Cooperare inter-universitară.

De asemenea, acordul de performanță trebuie să includă informații cu privire la calendarul de activități, precum și cu privire la planificarea financiară:

1. Angajamentele asumate de către Guvernul Federal: alocarea bugetului de bază. Trebuie să fie luate în considerare criteriile de alocare a banilor publici. Acestea sunt: nevoi, cerere, performanță și obiective sociale.
2. Conținutul, întinderea și domeniul de aplicare al obiectivelor și calendarul lor de realizare;
3. Împărțirea bugetului de bază în alocări pentru anii bugetari stabiliți;
4. În cele din urmă, acordurile de performanță trebuie să includă acorduri privind:
5. Acțiune în caz de ne-îndeplinire a obiectivelor de performanță
6. Raportare și contabilitate.

O modificare a Legii Universității, din 2008, prevede că acordul de performanță poate să includă indicatori de performanță. Aceștia vor fi utilizați pentru a măsura dacă anumite obiective ale acordului de performanță au fost îndeplinite. Acești indicatori vor funcționa ca și instrumente de control și sancționare: în cazul în care nu îndeplinesc un obiectiv, bugetul universității va fi redus cu o sumă de bani, alocată pentru indicatorul relevant. 20% din fonduri vor fi bazate pe indicatori de performanță, 80% din fonduri vor fi contractate de fapt între universitate și minister. În conformitate cu aceste noi forme de finanțare, principiile de administrare financiară a universităților, s-au schimbat în mod fundamental. Contabilitatea fiscală a fost înlocuită cu contabilitatea de afaceri (adaptată la nevoile specifice ale unei universități).

Fiecare universitate este obligată să raporteze anual Ministerului responsabil, prin trimiterea unui raport de capital intelectual. Acest raport trebuie să includă informații cu privire la (UG 2002, secțiunea 13, 6):

1. Activitățile universității, obiectivele sociale și obiectivele auto-impuse și strategii;
2. Capitalul intelectual, defalcat în capital uman, structural și relațional;

3. Procesele prevăzute în contractul de performanță, inclusiv rezultatele și impactul lor.

În cadrul acestui raport de capital intelectual universitățile trebuie să includă un raport de performanță care este direct legat de contractul de performanță. În al doilea an al perioadei de contractat acest raport de performanță, trebuie să includă un prognostic cu privire la rezultatele așteptate în al treilea an.

Actul Universitatilor stabileste, de asemenea, că proiectarea efectivă a raportului și diferiții indicatori vor fi specificați de către ministrul responsabil. De-a lungul ultimilor ani, acest instrument a fost discutat pe larg. În principal, construcția indicatorilor (de performanță) a fost criticată. De la începutul anului 2007, acest raport de capital intelectual trebuie să fie trimis și considerațiile practice duc la o modificare a Legii Universității în 2008.

Cipru

Legislație

Dreptul fundamental de furnizare a educației și dispozițiile sale au fost determinate în conformitate cu articolul 20 din Constituție în care se precizează că fiecare cetățean cipriot are dreptul de a fi educat și de a oferi educație, cu condiția ca și calitatea corespunzătoare a educației să fie asigurată.

Prevederile de bază ale legislației au urmări:

- 2.1. instituirea unui Comitet superior consultativ pentru educație (SETE), care este un organ consultativ al ministrului, cu o compoziție diversă a tuturor partenerilor sociali. Astfel, sectorul public și privat, precum și angajatorii, studenții și organizațiile sindicale sunt reprezentate în cadrul comitetului.
- 2.1. aspecte privind înființarea și funcționarea instituțiilor publice de învățământ superior și funcționarea Universității de Stat, reglementată în temeiul legislației speciale.
- 2.1. reglementarea chestiunilor legate de înființarea, operarea și evaluare educațională - acreditarea instituțiilor private de învățământ superior
- 2.1. reglementarea problemelor care decurg din necesitatea respectării prevederilor legale de către instituțiile de învățământ terțiar deja existente.

Legile precizate în acest domeniu, sunt:

- a. Legile Unificate 1996 -2004 a instituțiilor de învățământ superior, Legea 67(I) din 1996, Legea 15 (I) din 1997, Legea 67 (I) din 1997, Legea 10 (I) din 1999 și Legea 193 (I) din 2002.
- b. Principalele prevederi ale legislației de instituire a unei instituții private de învățământ superior în Cipru.

Aranjamente instituționale

Cel mai important organ de specialitate in acest domeniu este Ministerul Educatiei si Culturii. Departamentul învățământului superior și terțiar este autoritatea competentă din cadrul Ministerului Educației și Culturii pentru învățământul superior si se ocupa de:

- Universitățile de stat din Cipru (buget economice, probleme juridice, cooperare internațională).
- Universități private (înregistrarea, evaluarea educațională - acreditate)
- Instituțiile de învățământ superior privat (de înregistrare, inspecție, educaționale evaluare - acreditate).
- Sprijin administrativ pentru punerea în aplicare a lucrărilor Consiliului Cipru de recunoaștere a calificărilor Învățământului Superior (KYSATS). Sprijin pentru activitatea Consiliului de Educațional Evaluare - Acreditate (SEKAP) și sprijin pentru comisia de evaluare a universităților private (ECPU).
- Examenele de intrare pentru superior și terțiar Instituții educaționale din Cipru și Grecia și pentru numirile în cadrul organizațiilor publice și semi-guvernamentale.
- Student afaceri.
- Programe europene pe probleme de educație superior și terțiar.

In prezent, în Cipru operează atat universități publice cat și private. Universitățile publice sunt: Universitatea din Cipru, Universitatea online din Cipru și Universitatea Tehnologică din Cipru. Universitățile private sunt: Universitatea Europeana din Cipru, Universitatea Frederick din Cipru și Universitatea din Nicosia, Cipru.

Instituirea Agenției de Asigurare a Calității este aprobată de către Consiliul de Miniștri al Republicii Cipru. Scopul acestei agenții este de a promova asigurarea calității, atât în instituțiile publice cat și private de învățământ superior, prin diferite măsuri care includ acreditarea externa și dezvoltarea culturii calității interne. Aceste eforturi sunt în conformitate cu Comunicatul de la Berlin, Standardele ENQA și orientările privind asigurarea calității, acceptate de către Comunicatul de la Bergen și a Acordului privind asigurarea calității în Uniunea Europeana.

Surse de finantare

Cu privire la investițiile în învățământul superior, Comisia Europeana dorește să propună un nou tip de referință pe care investițiile publice și private în modernizarea învățământului superior ar trebui să o atingă, adica cel puțin 2% din PIB . Acest lucru ar reflecta dezbateră politică referitoare la modernizarea învățământului superior după Summit-ul de la Hampton Court din 2005 și ar urmări să ridice nivelul investițiilor în învățământul superior (în prezent 1,3% din PIB din surse publice și private) mai aproape de nivelurile concurenților cheie, cum ar fi SUA și Japonia, ale căror investiții (publice și private), se ridică la 2,45% și 1,85%.

Totalul cheltuielilor pentru educație este bugetat să crească cu aproximativ 3% în 2010 comparativ cu 2009, ajungând la aproximativ 8% din PIB. Cheltuielile pentru educație sunt concentrate în principal pe continuarea informatizării tuturor școlilor primare și secundare, construirea și extinderea clădirilor școlare, crearea acordurilor pentru finanțare între Universitatea Harvard și Republica Cipru privind Sănătatea Publică și mediu și modernizarea noilor instituții academice și de cercetări (Universitatea din Cipru,

Universitatea de Tehnologie din Cipru, Universitatea online). Progresul în îmbunătățirea calității și extinderea educației în aceste domenii, în 2009, a fost considerat satisfăcător.

Estonia

Legislație

Sistemul de învățământ superior este reglementat în primul rând de către Actul Universităților, instituțiile din Legea învățământului superior profesional, precum și Actul școlilor private. Sistemul de învățământ superior este, de asemenea, reglementat de următoarea legislație:

- Organizarea Actului de Cercetare și Dezvoltare
- Indemnizații de studiu și Actul creditelor de studiu
- Legea Învățământului Adultilor
- Standardul învățământului superior (regulamentul Guvernului Republicii)
- Conformitatea calificărilor Republicii Estonia și calificările fostei Uniuni a Republicilor Sovietice Socialiste înainte de 20 august 1991 (regulament al Guvernului Republicii).

Una dintre cele mai importante documente cadru în plus față de actele și normele enumerate mai sus este Strategiei Educație superior pentru perioada 2006-2015 aprobat cu rezoluția Riigikogu la 8 noiembrie 2006, care definește obiectivele de dezvoltare pentru învățământul superior până în 2015. Scopul strategiei este de a asigura calitatea competitivă pe plan internațional a învățământului superior oferit în Estonia, un volum de învățământ superior care să corespundă nevoilor Estoniei și dezvoltarea educației și culturii în limba estonă. Strategia urmărește să dezvolte o structură funcțională de învățământ superior în Estonia, pentru a promova dimensiunea socială a învățământului superior și pentru a garanta că învățământul superior servește interesele de dezvoltare și inovare din Estonia.

La 2 august 2007, Guvernul Republicii a aprobat Planul de Implementare a Strategiei învățământului superior pentru perioada 2008-2010, care porneste de la obiectivele stabilite în Strategia Învățământului Superior care să descrie activitățile necesare pentru realizarea obiectivelor strategiei, împreună cu termenele în cauză, persoanele responsabile și bugetele. Toate actele și regulamentele care reglementează acest domeniu pot fi vizualizate prin intermediul versiunii electronice a Gazetei de Stat (www.riigiteataja.ee) și o vedere de ansamblu este, de asemenea, disponibilă pe site-ul Ministerului Educației și Cercetării (www.hm.ee).

Legea Învățământului din Republica Estonia stipulează organizarea și principiile sistemului de învățământ. Conform obiectivelor sale, educația este împărțită în învățământul general, învățământul profesional și educația nonformală. Educația are următoarele niveluri: educația preșcolară, educația de bază (primul nivel de educație), învățământ secundar (al doilea nivel de educație) și învățământul superior (al treilea nivel de educație).

După educația de bază, elevii au 4 opțiuni pentru continuarea studiilor:

1. liceu - este dobândit învățământul secundar general (3 ani);
2. liceu cu formarea profesională (formare profesională preliminară) – sunt dobândite învățământul secundar general și unele competențe profesionale (3 ani);
3. instituție de învățământ profesional - este achiziționat învățământul secundar profesional (cel puțin 3 ani);
4. instituție de învățământ profesional - abilități profesionale sunt dobândite fără educație generală (1-3 ani).

Toate persoanele cu studii medii au dreptul de a aplica pentru programele de învățământ superior oferite în universități, instituții profesionale de învățământ superior și instituții de învățământ profesional. Programa școlară a învățământului superior care să ducă la un grad profesional, gradul de licență, de masterat, doctorat precum și programe de ciclu lung de studiu sunt disponibile în Estonia.

Elevii pot alege între două tipuri de programe la primul nivel de învățământ superior:

1. curriculum licența bazat pe teoria de studiu în cazul în care competențele profesionale sunt dezvoltate pe baza unor principii teoretice;
2. curriculum bazat pe practica profesională de învățământ superior în cazul în care cunoștințele teoretice se dezvoltă în principal pe baza nevoilor practice. Activitatea practică reprezintă cel puțin 30% din curriculum.

Perioada standard de studiu în învățământul profesional superior este de 3 la 4,5 ani și sarcina de studiu prevăzută în curriculum variază de la 120 la 160 puncte de credit (180 la 240 puncte de credit în Sistemul European de Credite Transferabile, ECTS).

Perioada standard de studiu într-un program de licență este de 3 la 4 ani, și sarcina de studiu prevăzută în curriculum variază de la 120 la 160 puncte de credit (180 la 240 puncte de credit în Sistemul European de Credite Transferabile, ECTS).

Aranjamente instituționale

În plus față de universitățile de drept public, instituții de stat de învățământ superior profesional și unele instituții de învățământ vocational, reale oportunități pentru achiziționarea educației superioare, au fost create și în sectorul privat. Acestea includ universități private, instituții profesionale de învățământ superior și instituții de învățământ vocational.

La 30 martie 2009 existau 34 de instituții de învățământ superior în Estonia împărțite în funcție de forma lor de proprietate astfel:

- 6 universități de drept public
- 4 universități private
- 10 instituțiile publice de învățământ superior profesional
- 11 instituții de învățământ superior profesionale private
- 2 instituții de învățământ public profesional
- instituție de învățământ privat profesional.

Surse de finanțare

În ultimii ani, Estonia a investit 14-15% din totalul cheltuielilor publice în educație. În 2008, cheltuielile învățământului în sectorul public din Estonia s-au ridicat la 12.6 miliarde EEK - mai puțin de 13% din totalul cheltuielilor din sectorul public. Cheltuielile pentru educație sunt în continuare considerate drept cheltuieli legate de educație, în contextul statisticilor internaționale și calcularea lor se bazează pe metodologia UNESCO / OCDE / Eurostat, care permite compararea cheltuielilor la nivel internațional.

Cheltuielile pentru educație generală constituie mai mult de jumătate din cheltuielile publice totale pentru educație. Acest indicator a scăzut în ultimii ani, comparativ cu a doua jumătate a anilor 1990, atunci când cheltuielile pentru învățământul general au constituit mai mult de 60% din totalul cheltuielilor publice pentru educație, atingând un nivel de 53% în 2008. Procentul de elevi implicați în studii la nivelul învățământului general, de asemenea, a scăzut în aceeași perioadă, de la 80% în 1990 la 62% în 2008.

Cheltuielile legate de educația profesională alcătuiesc aproximativ 11% din cheltuielile pentru educație. În ultimii ani, acest indicator a înregistrat o tendință de creștere, atingând cel mai înalt nivel (12%) în perioada de timp monitorizat (1995-2008) în 2007. Numărul de studenți implicați în învățământul profesional a rămas la 10-11% din numărul total de studenți pe întreaga perioadă.

În timp ce cheltuielile de învățământ superior au constituit, în general, 18-19% din cheltuielile publice pentru educație, această cifră a ajuns la 21% în 2008. În același timp, numărul de studenți a crescut de la 10% la 27% în 2008, din numărul total de elevi. Comparativ cu mijlocul anilor 1990, numărul total de studenți s-a dublat, dar acest lucru a fost, în principal datorită creșterii numărului studenților care studiază în universități private.

În 2008 15% din cheltuielile publice pentru învățământ erau în conformitate cu alte cheltuieli de învățământ. Acest procent include cheltuieli care nu pot fi grupate cu orice nivel de educație, de exemplu, cheltuielile legate de proiectele educationale care implică mai multe niveluri de educație, inclusiv cheltuielile de educație în domeniul limbii, tineretului și educației preșcolare. La sfârșitul anilor 1990, indicatorul corespunzător pentru Estonia a fost de aproape 6%. Studiile la nivel de învățământ superior sunt finanțate din bugetul Ministerului Educației și Cercetării în scopul educației de stat. Sistemului de finanțare de stat constă din două componente principale: costul total al unui loc de student se calculează prin înmulțirea costului de bază a locului studentului cu un coeficient stabilit pentru un domeniu de studiu (sau a unui curriculum ca o excepție). În 2008, costul de bază al unui loc de student la stat a fost 26,000 EEK în cazul programelor de licență și 39000 EEK în cazul programelor de master, mai mare cu 30% față de anul 2007. Tăierea costului de bază planificat pentru 2009, ca urmare a sumelor recesiunii economice la 7% în total, rezultând în reducerea costurilor medii de bază la 24,180 EEK în cazul programelor de licență și la 36270 EEK în cazul programelor de master. Costul de bază mediu al unui loc de student în programele de doctorat a fost 500000 EEK pentru întreaga perioadă de studiu. Începând din 2009, un nou model de finanțare a fost pus în aplicare cu privire la programele de doctorat, conform căruia o universitate este prevăzută cu 148,800 EEK pe an pentru fiecare loc de student de doctorat la stat, pe care le oferă până la 31 decembrie 2009. Din această sumă, 76,800 EEK este destinată pentru

compensarea cheltuielilor universității și 72000 EEK este plătită ca indemnizație de doctorat (plățile lunare de 6000 EEK). În plus, pentru a acoperi costul de bază al studiilor de doctorat, Ministerul va oferi, de asemenea, finanțarea bazată pe rezultate pentru locurile de studii de doctorat în sumă de 192 mii EEK. Cheltuielile pentru educația de stat au crescut în fiecare an, atingând nivelul de 1.2 miliarde EEK în 2007. În legătură cu creșterea semnificativă în costul de bază al unui loc de student, cheltuielile privind învățământ de stat au depășit 1500000000 EEK în 2008.

Cheltuielile totale pentru învățământul superior de stat în 2008 s-au ridicat la 2,6 miliarde de EEK. În plus față de educație de stat, această sumă include, de asemenea, cheltuielile legate de investițiile în instituțiile de învățământ superior, cheltuielile asociate cu cote de studiu și credite de studiu, cheltuielile legate de instituțiile de învățământ superior finanțate de alte ministere (Academia de Serviciu Public estonian și Colegiul Național de Apărare din Estonia) și alte cheltuieli pe bază de proiect. O creștere substanțială a cheltuielilor publice legate de învățământ superior a avut loc în 2007, când cheltuielile au crescut la un total de 45%, ajungând la 2.5 miliarde EEK. Creșterea a constat în primul rând în investiții și cheltuieli acoperite cu ajutor extern. În cazul cheltuielilor din 2008, scăderea investițiilor a fost compensată de creșterea semnificativă a costului de bază a învățământului de stat.

Dintre toate tipurile de școli, universitățile publice primesc cea mai mare parte a finanțării în 2008, finanțarea pentru universitățile publice a cuprins 67% din toate cheltuielile publice de învățământ superior. Aproximativ 66% din toți elevii de pe locurile studentilor de stat studiază în universitățile publice în același an. Cheltuielile legate de educația superioară profesională constituie 22% din cheltuielile în sectorul public privind învățământul superior în anul 2008. De-a lungul timpului, alte cheltuieli privind învățământul superior, care constau în principal din cheltuielile asociate cu împrumuturile de studiu în bugetul Ministerului Finanțelor, au constituit aproximativ o zecime (10% în 2008) din costurile învățământului superior de stat.

În conformitate cu obiectivul stabilit în Strategia estoniană a învățământului superior, locurile de stat pentru studenți urmau să fie create până în 2008 pentru un minim estimat de 50% din persoanele care au absolvit instituțiile de învățământ secundar și 10% din persoanele care au absolvit instituțiile secundare profesionale. Numărul de locuri de studii de stat pentru anul 2009 se bazează pe necesitatea de locuri de studii care rezultă din nivelul de șomaj și din posibilitatea de a contribui la formarea resurselor publice în continuare.

Ca o regulă, o universitate trebuie să creeze cel puțin 1,5 de locuri de stat pentru studenții la nivel de licență, raportat la fiecare loc de stat pentru studenții la nivel de masterat. Contracte de performanță pe 3 ani finanțate de la bugetul de stat vor fi introduse în 2009, luând în considerare rezultatele și calitatea programelor de studii, numărul de absolvenți și necesitățile pieței forței de muncă din Estonia.

Ținând cont de nevoia tot mai mare de persoane cu grad de doctorat în afara mediului academic, numărul de locuri la stat pentru studii de doctorat va crește treptat. Scopul este de a ajunge la media eficienței apărării tezei de doctorat în UE și la cel puțin 300 de teze de doctorat susținute în Estonia în fiecare an. Din 2006, cu sprijinul Fondului Social European au fost sprijinți numeroși absolvenți.

Numărul de studenți care studiază în programe școlare de învățământ superior a crescut de 2,7 ori în anul universitar 2008/2009, comparativ cu 1994 / 1995 - în creștere de la 25,000 la 68,000.

Finlanda

Legislație

Educația finlandeză și politica științei subliniază calitatea, eficiența, echitatea și internaționalismul (Ministerul Educației, 2008). Aceasta este orientată spre promovarea competitivității și bunăstării societății finlandeze. Dezvoltarea economică durabilă va continua să ofere cea mai bună bază pentru asigurarea bunăstării națiunii culturale, sociale și economice. Liniile generale de educație finlandeză și politica științei sunt în concordanță cu strategia UE de la Lisabona.

În Finlanda, dreptul fundamental la educație și cultură este inclus în Constituție. Autoritățile publice trebuie să asigure șanse egale pentru fiecare rezident în Finlanda pentru a obține educație, de asemenea, după școlarizarea obligatorie și să se dezvolte, indiferent de situația financiară. Legislația prevede pentru școlarizarea obligatorie și dreptul la educație pre-primară și de bază gratuită. Majoritatea altor forme de învățământ calificat este, de asemenea, gratuit pentru studenți, inclusiv educația postuniversitară în universități.

Parlamentul adoptă legislația privind educația și cercetarea și stabilește liniile de bază ale politicii de educație și știință. Guvernul și Ministerul Educației, ca parte din el, sunt responsabili pentru pregătirea și punerea în aplicare a politicii de educație și știință. Ministerul Educației este responsabil pentru educația finanțată de la bugetul de stat. Guvernul adoptă un plan de dezvoltare pentru educație și cercetare la fiecare 4 ani.

Surse de finanțare

Ministerul Educației alocă subvenții guvernamentale pentru învățământul de bază, liceal, profesional, politehnic și universitar, pentru cercetare, precum și pentru continuarea educației vocaționale și formării profesionale și educația liberă a adulților. Educația este în primul rând, co-finanțată de către guvern și autoritățile locale. Autoritățile locale plătesc 54,7% din costurile publice pe educație de bază, învățământul general secundar superior, educație vocațională și formare profesională și educație politehnică, statul preia 45,3% din fondurile statutare. Cum fondurile nu sunt alocate, furnizorii de educație și formare profesională le pot utiliza, la alegere. Universitățile, educația vocațională continuă și profesională ca și educația liberală a adulților sunt finanțate de stat. În afară de aceste fonduri publice, universitățile și politehnicile furnizează servicii cu taxă și realizează proiecte.

Fondurile acordate de Ministerul Educației universităților cuprind finanțarea de bază, finanțarea pe proiecte și finanțarea bazată pe performanță. Finanțarea de bază este

destinată pentru instruire și cercetare. Finanțarea directă guvernamentală acoperă aproximativ 64% din bugetele universitare. Bugetul de Stat pe anul 2006 a alocat 1.26 miliarde € pentru a acoperi costurile de funcționare ale universităților (Ministerul Educației 2007 b). Nivelul finanțării universitare de bază a fost menținut și finanțarea suplimentară a fost orientată spre proiecte de dezvoltare națională, cum ar fi proiectele societății informaționale, dezvoltarea proceselor și mediilor de învățare cât și îmbunătățirea condițiilor de cercetare. În conformitate cu Legea dezvoltării învățământului superior, creditele pentru finanțarea universitară de bază în 2006 au crescut cu 20 milioane € în plus față de creșterea cheltuielilor salariale. În general, costurile de exploatare universitare în 2006 au crescut cu 32.3 milioane de €. Universitățile și-au extins, de asemenea, baza lor de finanțare prin dobândirea de finanțare suplimentară în valoare totală de 698 milioane € în plus față de finanțarea de bază bugetară. Această finanțare externă cuprinde în principal, finanțarea cercetării concurențiale la nivel național, operațiunile co-finanțate, taxa pentru operațiunile de încasare, donații și sponsorizări.

Creditele și obiectivele, direcția, evaluarea și dezvoltarea operațiunilor universitare sunt stabilite în acordurile de performanță încheiate de către universități și Ministerul Educației. Universitățile vor primi, de asemenea, o mare parte din finanțare externă, de exemplu, pentru proiecte de cercetare, și au venit de la serviciile pe care le oferă, cum ar fi pregătirea profesională continuă. În plus față de Ministerul Educației, surse importante de finanțare sunt Academia Finlandei, Centrul de Dezvoltare Tehnologica Tekes, întreprinderi de afaceri, UE și alte organisme publice. Cea mai mare finanțare externă este orientată spre cercetare. Academia este responsabilă pentru evaluarea de cercetare. Universitățile au, de asemenea, venituri din serviciile comerciale, cum ar fi educația profesională continuă.

Procedurile pentru direcțiile universitare au fost dezvoltate în comun de către Ministerul Educației și universități prin managementul rezultatelor, în 1990 (Ministerul Educației, 2005). În ultimii ani, prin reducerea controlului legislativ și bugetar, autonomia universitară a crescut. Bugetul universitar din 1994 a fost transformat prin introducerea unui buget operațional unic. Începând cu 1997 a existat o tranziție treptată la finanțarea de bază bazată pe calculul costurilor unitare. Legea Universităților din 1998 a crescut autonomia universitară, de asemenea, în problemele financiare, dar în schimbul acordului asupra rezultatelor țintă care vor fi monitorizate. Obiectivele sunt stabilite pentru perioadele de 3 ani.

Resursele pentru sectorul Ministerului Educației sunt decise anual de Guvern în cadrul bugetului. Ministerul determină cota din bugetul universității în acest cadru. Finanțarea de bază de la Ministerul Educației este destinată activității de cercetare și învățământului universitar relevant și întreținerii infrastructurii relevante, inclusiv întregul sistem național de cercetare. Unul din obiectivele sistemului de finanțare este de a include numai finanțarea nevoilor de dezvoltare esențială și de a asigura continuitatea. Un alt obiectiv este acela de a efectua o legătură mai strânsă între obiective și resurse și anume că activitățile de extindere și cheltuielile de creștere a facilităților sunt reflectate de o creștere corespunzătoare în buget. Prin urmare, formula finanțării se bazează pe costurile unitare adaptate pentru a asigura atât misiunea de bază a universităților - didactica și de cercetare - cât și finanțarea serviciilor sociale oferite de acestea. Universitățile își utilizează propriile lor criterii în alocarea resurselor interne. Finanțarea alocată

universităților de către Ministerul Educației (2005) în perioada acordului 2004-2006 cuprinde următoarele (ca procent din cheltuielile operaționale în 2004):

- Finanțare de bază reală (89.4%)
- Finanțarea sarcinilor naționale (1,5%)
- Finanțarea programelor naționale (4,7%)
- Finanțarea proiectelor (1,9%)
- Finanțare bazată pe performanță (2,4%) .

Mijloacele de finanțare au drept scop păstrarea finanțării de bază cât mai stabilă posibil și la un nivel care acoperă cheltuielile operaționale, în jur de 87% (Ministerul Educației 2005). Finanțarea de bază este alocată prin formula unității de cost, care a fost concepută pentru a fi la fel de transparentă și previzibilă. Scopul este de a diviza cadrul finanțării între universități, și nu de a alocă fonduri direct la diferite grade sau activități. Acest lucru va asigura, de asemenea, resurse pentru alte activități în afara învățământului universitar și după absolvire. Formula utilizată pentru a alocă fonduri universitare de bază cuprinde 4 segmente: gradul de activități, predare, cercetare și servicii sociale. Factorul de măsură cuprinde componenta de bază alocată pentru toate universitățile, resursele bazate pe numărul țintă de studenți noi, stabilit în acordul de performanță, precum și cheltuielile pe facilități. Componenta de bază se determină în raport cu cheltuielile operaționale din 2003. Noua alocare pe student este determinată în funcție de numărul țintă stabilit în acordurile de performanță pentru perioada 2004-2006, precum și cheltuielile pe facilități împărțite în raport cu datele din 2002 privind cheltuielile bugetare realizate pe facilitățile înregistrate în baza de date Kota. Măsura de credit este stabilită pentru o perioadă de 3 ani. Criteriile utilizate în scop didactic și creditele de cercetare sunt numerele ținta de masterat și doctorat (coeficientul de 2 / 3) și gradele universitare conferite (coeficient 1 / 3) în fiecare domeniu de studiu. Numărul de grade realizat se calculează ca o medie de 3 ani pentru a reduce variația anuală. Ținta și numerele realizate de masterat sunt ponderate în continuare cu un coeficient de cost specific domeniului. În ceea ce privește doctoratele, se presupune că aceste costuri nu variază între câmpuri în aceeași măsură ca și în învățământul pre-universitar. Diferențele sunt în continuare nivelate de finanțarea externă pentru cercetare. Factori de costuri specifici domeniului sunt greu de determinat, deoarece domeniile de studiu diferă în structura lor internă. În plus, finanțarea se acordă separat pentru anumite activități în anumite domenii de studiu. Există încă anumite puncte slabe în calculul costului de date cu privire la timpul de utilizare. Coeficientul gradului de masterat în diferite domenii de studiu în perioada 2004-2006 a fost:

- grup I (1.25): științe umaniste, economie, drept, teologie, științe medicale și științe sociale
- grup II (1.5): educație; sport științe; psihologie
- grup III (1.75): Tehnologie, Științe Naturale; Agricultură-Silvicultură
- grup IV (3.25): Farmacie; Științe veterinare; Stomatologie; Medicina.
- grup V (Arte): Arte Plastice, Design (3.75); Muzica (4.5); Teatru și Dans (5.5).

Alocarea în cadrul cercetării, ține cont de finanțarea absolvenților de școli, care este decisa de către Ministerul Educației, pe baza evaluărilor Academiei din Finlanda și propunerea grupului de absolvenți. Mărimea serviciilor de credite societale depinde de fondurile universității deschise și alte servicii. Finanțarea instruirii universității deschise se bazează pe ținta și numărul de locuri studentesti realizate cu normă întreagă (2/3-1/3). Fondul alocat altor servicii sociale este destinat să sprijine activitățile pe echipamente și

cele care să consolideze impactul universitar regional. Finanțarea este parțial calculata pe baza cheltuielilor Cercetare și Dezvoltare și a personalului de cercetare.

Sarcinile Naționale sunt activități de importanță majoră în ceea ce privește învățământul național, politici de cercetare sau culturale și au fost alocate universităților prin legislație (Ministerul Educației, 2005). Aceste sarcini (de exemplu, Biblioteca Națională) nu sunt direct legate de gradul de educație. Finanțarea obiectivelor naționale se referă, de asemenea, la posturi bazate pe acorduri de schimb cultural, precum și predarea de limbi și culturi mai puțin cunoscute în Finlanda. Finanțarea guvernamentală acoperă doar o parte a costurilor și universitățile trebuie să-și procure restul.

Programe cu privire la prioritățile naționale în perioada 2004-2006 (Ministerul Educației, 2005):

- Dezvoltarea Educațională (structura studiilor superioare în două cicluri, selecția elevilor, asigurarea calității)
- Universitatea Virtuală
- Dezvoltarea formării cadrelor didactice
- Proiect național de sănătate
- Limbaj tehnologic
- Know-how de afaceri
- Biotehnologie
- Programul de acțiune al Rusiei
- Industria Informațională
- Dezvoltarea regională.

Finanțarea proiectului este alocată propriilor asociații ale universităților care să sprijine obiectivele stabilite la nivel național, proiecte comune ale rețelelor universităților, și mobilierul și echipamentele clădirilor noi (Ministerul Educației, 2005). Acest ajutor este orientat la prioritățile strategice, cu un accent special în anul respectiv. Obiectivul este ca universitățile să aibă grijă de proiecte mai mici, prin intermediul unor aranjamente interne. Condiția pentru subvenția ministerului este că universitățile să ofere o parte din finanțare. Scopul este de a asigura angajamentul universității și, astfel, continuitatea proiectului chiar și atunci când finanțarea Ministerului se termină. Atunci când este necesar, întrebări cu privire la rețelele de cooperare naționale sunt convenite în cursul negocierilor de performanță. Finanțarea proiectelor este în primul rând alocată pentru a acoperi costurile de coordonare în proiecte comune. Finanțarea proiectelor necesare pentru exploatarea rețelelor educaționale este de acord cu coordonarea universitară. Proiectele de dezvoltare puse în aplicare prin rețele educaționale trebuie să constituie un model de acțiune care completează operațiunile institutelor universitare și îmbunătățește definirea profilului, dezvoltarea structurală, eficiența costurilor și productivitatea.

Finanțarea pe bază de performanță - Din 1998 unele resurse universitare au fost alocate pe baza de performanță (Ministerul Educației, 2005). Finanțarea pe bază de performanță recompensează Universitățile pentru calitatea și eficiența operațiunilor lor și oferă stimulente pentru a le dezvolta în continuare. Finanțarea bazată pe performanță se repartizează în funcție de criteriile de performanță referitoare la obiectivele de politică. Criteriile sunt aceleași pe toată durata acordului, cu accent pe centrele de excelență, care sunt desemnate pe baza evaluărilor și care evidențiază aspectul de calitate. Universitățile pot decide independent dacă să aloce aceste fonduri pentru centrele lor de excelență sau

de a le utiliza ca pe finanțarea internă bazată pe performanță. Fondurile bazate pe performanță reprezintă aproximativ 2,4% din cheltuielile universităților operaționale. Criteriile de performanță pentru perioada 2004-2006 sunt:

- A. Calitatea cercetării și activitatea artistică
 - Centrele de excelență în cercetare desemnate de către Academia din Finlanda
 - Academia de finanțare din Finlanda
 - Alte finanțări externe ale cercetării
 - Centrele de excelență în activitatea artistică desemnate de Consiliul de Arte din Finlanda.
- B. Calitatea, eficiența și eficacitatea învățământului
 - Centre de excelență în educație desemnate de Consiliul de evaluare a învățământului superior
 - Universitățile de excelență în domeniul educației adulților desemnate de Consiliul superior de evaluare a învățământului
 - Progresele înregistrate în studii: acumularea de credite, procentul nivelului de absolvenți, durata studiilor înainte de absolvire
 - Plasarea absolvenților: rata șomajului universitar și postuniversitar
 - Internaționalizarea: schimburile de studenți, echilibru în schimburi, grade acordate studenților străini.

Furnizorii de educație Politehnica (autorități locale, organisme comune municipale sau fundații) primesc toată finanțarea de bază de la guvern (Ministerul Educației, 2005). Potrivit legislației politehnice, guvernul prevede 57% din finanțarea de bază și autoritățile locale restul de 43%. Cu toate acestea, proporția cotelor autorității locale depinde de numărul de rezidenți. Cota de guvern este înregistrată în bugetul de stat ca o sumă netă. Cota de finanțare a autorităților locale, de asemenea, trece prin guvern. Deși autoritățile locale nu au nici o obligație de a utiliza toate ajutoarele guvernamentale statutare în special pe educație și formare, Ministerul Educației și Politehnica au convenit în cadrul negocierilor de performanță ca Politehnica cheltuie finanțarea de bază pe care o primesc pentru funcționarea în întregime. Politehnica își obține aproape toată finanțarea pentru programele de grad din fonduri publice fără să perceapă nici o taxă de școlarizare. Ei primesc, de asemenea, finanțarea externă, în special pentru extinderea serviciilor educației ca și Cercetării și Dezvoltării. Această finanțare se ridică la 22% din bugetele lor. Politehnica primește trei tipuri de fonduri guvernamentale: În general, sistemul de finanțare de bază include atât ajutor de stat ca și subvențiile legale pentru cheltuielile de funcționare și stabilirea de noi proiecte. Aceasta este calculată pe baza costurilor unitare. Principalele caracteristici ale sistemului costurilor unitare sunt următoarele (Ministerul Educației, 2005):

- Costurile unitare sunt stabilite în avans pentru anul următor, ele nu sunt influențate de orice decizii luate de o autoritate locală sau alt proprietar politehnic privind regimul de învățământ sau orice fonduri furnizate în aceste scopuri.
- Criteriile utilizate în acordarea și calcularea numărului de acțiuni de co-finanțare nu reglementează utilizarea efectivă a fondurilor. Finanțarea Politehnicii este inclusă în suma totală a ajutorului de stat statutar alocat autorităților locale, care au libertate considerabilă în alocarea resurselor lor.
- Cota de co-finanțare a autorităților locale (43%) se bazează pe costurile unitare, care sunt aceleași pentru toate autoritățile locale.

- Ajutoarele guvernamentale Statutare sunt destinate să acopere costurile de funcționare legate de gradul de educație politehnic și programe de specializare pe termen lung.
- Costurile unitare sunt calculate pe student. Fondurile sunt plătite direct la proprietarul instituției care a admis studentul.
- Costurile unitare sunt calculate din cheltuielile realizate la fiecare doi ani. Costurile unitare sunt diferite pentru diferite domenii de studiu. Pentru a determina baza pentru ajutorul legal al guvernului pentru anul următor, prețurile unitare sunt înmulțite cu numărul de studenți.

Politehnica primește, de asemenea, finanțare pe bază de proiecte. În ultimii ani, acest lucru a fost în principal direcționat către programul de sprijin (training de formare a personalului, internaționalizarea, dezvoltarea rețelelor de informații și mediilor virtuale de învățare și serviciilor de carieră și de recrutare); premisele de bază ale Cercetării și Dezvoltării ca și Politehnica virtuală (Ministerul Educației, 2005). Finanțarea proiectelor este alocată asociațiilor în participațiune care implica toate politehnicile, concentrarea în perioada 2004-2006 fiind pe dezvoltarea de studii. Resursele în creștere sunt, de asemenea, alocate proiectelor regionale Politehnice. Politehnica contribuie întotdeauna cu o parte a fondurilor pentru aceste proiecte.

Performanța politehnică este evaluată pe baza a cinci entități tematice (Ministerul Educației, 2005): dezvoltarea predării și a metodelor pedagogice; atractivitatea educației și progreselor înregistrate în studii; relevanță pentru lumea muncii și impactul regional al cercetării și dezvoltării, precum și operațiunile și capacitățile de reînnoire. Criteriile de performanță au fost stabilite și revizuite de către un comitet strain. Unele finanțări bazate pe performanță, de asemenea, au fost alocate politehnicii, pe baza evaluărilor efectuate de Consiliul de Evaluare a Învățământului Superior, care în 2002 a revizuit centrele de excelență în predare și în 2003, centrele de excelență în impactul regional. În 2003, un credit de 1,7 milioane de euro a fost alocat pe baza unor criterii de performanță generală și 1,7 milioane de euro pentru centrele de excelență selecționate, pe baza evaluărilor. Fondurile guvernamentale subvenționează anumite proiecte naționale permanente, ca și în sectorul universitar. Acestea includ conexiuni web și rețele de informații, monitorizarea și evaluarea bazei de date politehnice AMKOTA, sistemul de selecție al studenților și sistemele de biblioteci.

Exista planuri pentru reforma sistemului de finanțare politehnic cu scopul de a fi un sistem mai stabil și mai calculat (Ministerul Educației, 2005). Sistemul de finanțare vechi a fost bazat pe numărul real de studenți și costurile reale, în principalele domenii de studiu. Sistemul a fost destul de instabil. Noul sistem s-a bazat pe calcularea numărului de studenți, cu care ar fi fost de acord în negocierile cu Ministerul și Politehnica și numărul de studenți absolvenți (30%). Reforma este conectată în reforma finanțelor mai amplă ce cuprinde sistemul social și de sănătate și este, pentru moment, în faza pregătitoare. (Ministerul Educației, 2006, Raport de reexaminare OCDE).

Finanțarea cercetării - Guvernul prezintă principiile care stau la baza proiectelor și a legislației care reglementează domeniul științei, tehnologiei și politicii de inovare (Ministerul Educației, 2008). Ministererele sunt responsabile pentru planificarea și punerea în aplicare a politicii științifice și tehnologice. Guvernul este asistat de Consiliul de

politică Științifică și Tehnologică, care este prezidat de primul-ministru. Consiliul prezintă și armonizează politica științifică și tehnologică și pregătește planuri și propuneri privind politica, cercetarea științifică și educația pentru guvern.

Ministerul Educației se ocupă de aspecte legate de educație, politica științei, universități și politehnici și a Academiei din Finlanda. Academia este organizația de finanțare în primul rând în domeniul cercetării. Cercetarea finanțată public se desfășoară în principal în universități și institute de cercetare. Ministerul Comerțului și Industrii se ocupă de chestiunile referitoare la politica industrială și tehnologie, Centrul Tehnologic de Dezvoltare Tekes și Centrul de Cercetare tehnică din Finlanda. Ministerul Educației promovează activități de cercetare științifică prin servicii de sprijin de co-finanțare, cum ar fi echipamente, rețele de informații și biblioteci științifice de calcul și cercetare.

Grecia

Legislație

Temeiul juridic pentru funcționarea învățământului superior este Articolul 16 din Constituția greacă, care declară că educația constituie o misiune de bază pentru stat. De asemenea, declară că învățământul superior trebuie să fie furnizat exclusiv prin instituțiile care sunt entități juridice de drept public complet auto-reglementate și interzic înființarea și funcționarea instituțiilor private. În acest moment, o serie de dezbateri au loc în Parlamentul elen cu privire la modificarea acestui articol, care va permite activarea non-statului, nu pentru Instituții de învățământ superior de profit în conformitate cu anumite condiții prealabile de calitate.

Cadrul legal de reglementare a învățământului superior s-a bazat pe Legea 1268/1982 și se refera doar la sectorul universitar. Sectorul tehnologic a avut un cadru legislativ distinctiv (Legea 1404/1983) și până în 2001, instituțiile de învățământ tehnologic (TEIs) nu au fost considerate instituții de învățământ superior. Noua Legea 3549/2007 clarifică acest aspect menționând că învățământul superior este format din două sectoare paralele, universitate și sectorul tehnologic și se aplică la ambele universități cat și la TEIs.

În ceea ce privește structura programului de studiu este în cauză Legea 1268/1982 ce reglementează, în principal, nivelul universitar. Zece ani mai târziu, Legea 2083/1992 reglementa nivelul de studii postuniversitare. Astfel, programele de studiu au fost structurate în conformitate cu sistemul universitar / postuniversitar. Studiile au fost structurate în două niveluri, universitare și postuniversitare, care conținea ciclurile de Master și Doctorat. Primul ciclu are o durată de patru ani, pentru cele mai multe domenii științifice, cu excepția ingineriei, arhitecturii și altele, care sunt cu durata de cinci ani, și medicină, care este cu durata de șase ani. Primul ciclu de absolvenți poate continua studiile la nivel postuniversitar, cu un program de master (cu durata de unul sau doi ani) și poate apoi să urmeze un program de doctorat sau poate să participe în mod direct la un program de doctorat.

Aranjamente instituționale

În Grecia există 18 universități, 2 universități tehnice, o universitate deschisă, o universitate internațională și o școală de arte plastice. De asemenea, există 15 instituții de învățământ tehnologic și o școală de educație pedagogică și tehnologică. Toate instituțiile de învățământ superior de mai sus sunt sub supravegherea Ministerului Educației Naționale și Cultelor. În plus, există academii ecleziastice mai mari, supravegheate de către Ministerul Educației. Există, de asemenea, alte instituții de învățământ superior, în principal supravegheate de către alte ministere, de exemplu, Academii de Comerț Maritim care sunt sub supravegherea Ministerului de Comerț Maritim, școli de învățământ superior militar care se află sub supravegherea Ministerului Apărării, Inaltele Academii de Poliție, care sunt sub supravegherea Ministerului Ordinii Publice, școlile superioare profesionale de turism care se află sub supravegherea Ministerului Turismului. Aproape toate dintre ele intră în competența Ministerului Educației Naționale numai pentru aspectele specifice. Recent, prin legi relevante, aceste instituții de învățământ superior au fost modernizate și programele lor universitare conduc la o licență. Astfel, absolvenții lor pot continua cu programe de studii postuniversitare sau programele de studiu de doctorat la universități. De asemenea, există posibilitatea ca aceste tipuri de instituții de învățământ superior să participe în consorții cu universitățile și co-organizarea programelor de studii postuniversitare, dar gradele sunt acordate numai de către universități.

Surse de finanțare

Principalele surse de finanțare ale instituțiilor de învățământ superior elene sunt bugetul de stat regulat și Programul de investiții publice, care are două niveluri:

1. național, finanțat din fonduri naționale
2. și comunitar, în care sunt incluse Fondurile europene (Programul Operațional pentru Educație și Formare Profesională inițială - PO EDUCAȚIE, 2000-2006). În cele din urmă, există o preocupare pentru modernizarea sistemului de învățământ superior și crearea de noi infrastructuri, studii și echipamente cât și pentru finanțarea cercetării.

Ministerul Economiei și Finanțelor, Ministerul Educației Naționale și Cultelor, universitățile și TEIs sunt implicate în procesul de alocarea de fonduri de la bugetul de stat regulat și Programul de Investiții Publice. Deși este un proces informal, ca o bună practică, ministrul Educației, împreună cu Conferința Rectorilor și Conferința președinților TEIs, au încheiat un acord asupra sumei totale și alocării de fonduri. Apoi, fiecare individ HEI cooperează cu Ministerul Educației Naționale pentru a defini suma anuală bazată pe Criteriile unui Sistem Unificat de Alocare de la bugetul de stat regulat (algoritm). Instituțiile de învățământ superior au potențialul de a fi finanțate în plus, de la buget, pentru finanțări speciale sau neprogramate.

Acest sistem de alocare a bugetului regulat este de fapt o formulă a sistemului de finanțare care este în mare parte în legătură cu cheltuielile operaționale și până în 2007 nu a fost conectată cu nici un alt indicator de performanță.

1. Primul criteriu de alocare se referă la cheltuielile operaționale de învățământ. Acesta se bazează pe un calcul destul de complicat în funcție de numărul studenților activi din fiecare instituție, înmulțit cu indicatorul de studii pentru diversele domenii de studiu.

2. Al doilea criteriu de alocare privește cercetare cheltuielilor operaționale și este, de fapt, numărul de cadre didactice, care include personalul de "predare" permanent din anii anteriori și numărul de credite pentru personal suplimentar în conformitate cu contractul anual al anului curent. În ciuda titlului, aceste fonduri nu sunt direcționate în activitățile de cercetare care, în Grecia, se realizează în principal prin intermediul programelor naționale sau europene de cercetare.
3. Al treilea criteriu de alocare se referă la cheltuieli administrative operaționale și este definit în funcție de numărul de departamente universitare.
4. Sumele care se potrivesc cu criteriile de mai sus sunt calculate în conformitate cu un Indicator coeficient special (respectiv 0,6, 0,25, și 0,15).

În afară de cele de mai sus, instituțiile de învățământ superior primesc finanțare specială sau neprogramată. Finanțarea specială include:

- Finanțarea programelor de studii postuniversitare;
- Finanțarea instituțiilor de învățământ;
- Finanțarea spitalelor și clinicilor universitare;
- Finanțarea neprogramată se referă la cheltuielile HEI care nu pot fi planificate înainte.

Letonia

Legislație

Principalele legi în domeniul educației din Letonia, sunt:

1. Legea Învățământului (1998) - o lege cadru care conține definiții pentru toate tipurile și nivelurile de educație, principiile generale și competențele organelor de conducere.
2. Legea cu privire la învățământul general (1999)
3. Legea Învățământului Profesional (1999)
4. Legea privind unitățile de învățământ superior (1995, 2000 - versiune modificată).

Procedura de admitere în învățământul Superior nu este centralizată: fiecare instituție de învățământ superior are propria comisie și criterii specifice de admitere. Din anul 2004, examenele de admitere sunt înlocuite cu rezultatele examenelor naționale centralizate din învățământul secundar. Sistemul de învățământ superior din Letonia este binar, deoarece Legea cu privire la instituțiile de învățământ stabilește o diferență între învățământul superior universitar și cel profesional, dar aceasta nu este strict instituționalizată. Universități și alte instituții de învățământ superior oferă atât programe academice cât și profesionale. Pot fi distinse 3 grupuri de programe: programe academice care să conducă la grade academice, programe profesionale bazate pe un standard de primul grad academic făcând astfel absolvenți eligibili pentru studii universitare și alte programe aplicative profesionale orientate spre calificări profesionale superioare, dar care nu prevede baza pentru admiterea directă la continuarea studiilor universitare.

Aranjamente instituționale

În conformitate cu prevederile din Legea educației, Legea Educației Generale, Legea educației vocaționale, Legea cu privire la instituțiile de învățământ superior, Legea cu privire la activități științifice, Legea cu privire la sport, Legea cu privire la Limbi și regulamente Oficiale ale Ministerului Educației și Științei, Ministerul este liderul instituțiilor administrației de stat în domeniul educației și științei, precum și în domeniul sportului și al politicii de limbă oficială și este responsabil pentru dezvoltarea proiectelor de acte legislative care reglementează domeniile în cauză și de proiectul politicii de planificare a documentelor, supravegherea punerii în aplicare a politicii în instituțiile administrației de stat, agențiile subordonate Ministerului și societăților de capital, în cazul în care Ministerul este un acționar.

Surse de finanțare

Fiecare municipalitate este responsabilă pentru a asigura posibilitatea educației pre-scolare și programul educației de bază pentru fiecare copil de pe teritoriul sau la o instituție educațională aproape de locuința. Municipalitățile sunt fondatori ai instituției educației generale și trebuie să producă fonduri pentru a menține instituțiile educaționale. Statul asigură plata salariului pentru profesori. Începând cu anul 2009/2010 există schimbări radicale implementate în educația generală. Un nou model financiar care acordă bani pentru studenți, a fost introdus cu scopul de a asigura o alocație egală și transparentă a resurselor financiare pentru acoperirea salariilor profesorilor, ceea ce înseamnă dezvoltarea optimului școlar net și permisiunea de a crește eficiența costului.

În ultimii 2 ani, numărul studenților a scăzut cu 5% pe an. În anii următori, o astfel de scădere rapidă este așteptată numai în segmentul secundar, în segmentul de bază, numărul studenților devenind stabil. Rata studenților/profesorilor în anii precedenți, a continuat să scadă (de la 9,8% la 9,2% pe profesor), prin implementarea noului model financiar, rata a crescut la 10 studenți/profesor. Numărul școlilor cu un număr mic de studenți (de la 30 la 70 studenți/scoală) a scăzut semnificativ. Totuși trebuie luat în considerare, că populația în Letonia, are o densitate mică și deci pentru a asigura accesul în școli, mai ales în primul segment, este important să se mențină școlile chiar și cu un număr mic de studenți. Alocarea finanțelor în educație în orase, permite fiecăruia să-și planifice școala potențială astfel încât efectivitatea costurilor și accesul la școală să fie în echilibru.

Polonia

Legislație

Principalele legi / decrete care reglementează învățământul superior sunt:

- Decretul -Lege privind titluri academice și grade din 14 martie 2003, reglementează cerințele pentru acordarea gradelor academice de Doctor, Profesor asociat Doctor, Doctor în artă, Profesor asociat Doctor în artă și titlul universitar de profesor.
- Decretul - Lege privind Învățământul Superior din 27 iulie 2005, se referă la școli de stat superioare civile, școli private.

Organizarea actuală a învățământului superior se bazează pe Legea privind învățământul superior din 27 iulie 2005. Sistemul de învățământ superior cuprinde atât instituții publice

cat și non-publice. Înainte de 1990, existau doar instituțiile de învățământ superior de stat (cu excepția Universității Catolice din Lublin). Legea învățământului superior, introdusă în 1990, a permis crearea de instituții de învățământ superior privat. Când Legea Educației Școlilor profesionale superioare a intrat în vigoare în 1997, au fost create cursuri de învățământ profesional superior. Astfel în Polonia există atât universități clasice cât și de învățământ profesional. Absolvenților cursurilor de primul nivel li se acordă titlul profesional de licențiat sau inginer (sau echivalent), după 3-4 ani de studiu. Absolvenților cursurilor de nivelul al doilea li se acordă titlul profesional de magistrat sau echivalent după 1.5-2 ani de cursuri complementare.

Există, de asemenea, cursuri uniforme de 5 ani la nivel de master. Acreditarea, care permite accesul la învățământul superior reprezintă certificatul absolvirii unui anumit tip de liceu. Admiterea în învățământul superior se bazează pe rezultatul examenului de maturitate. Instituțiile de învățământ superior pot organiza, de asemenea, examenele de admitere și de verificare a cunoștințelor și abilităților care nu au fost testate în cadrul examinării de maturitate.

Aranjamente instituționale

Cele mai multe instituții de învățământ superior sunt sub responsabilitatea Ministerului Educației Naționale și Științei. Unele, cu toate acestea, sunt sub controlul altor ministere competente: Ministerul Sănătății (Academiile de Medicină) și Ministerul Culturii (Academiile de Muzică, Arte Plastice, Teatru și Film). Există, de asemenea, școli care sunt supravegheate de către Ministerul Apărării Naționale (școlile militare), Ministerul Afacerilor Interne și Administrației (școala principală a serviciului de pompieri, școala de poliție) și Ministerul Infrastructurii (școli din marina comercială). Numărul total al instituțiilor de învățământ superior de stat este de 129 și există 303 instituții de învățământ superior private.

Surse de finanțare

În școlile mai mari, din decembrie 2009, existau 103.4 mii de profesori universitari angajați (cu normă întreagă), din care 1869 au fost străini. Au fost 18.4 elevi la un profesor universitar. În 2009, cheltuielile publice pentru învățământ superior din Polonia a fost egală cu 11,813.4 m PLN. Veniturile totale ale instituțiilor de învățământ superior s-au ridicat la 18,613.5m PLN, costurile totale s-au adăugat până la 17,764.1 m PLN. Costul educațional pe cap de locuitor, care include costurile proprii de activitate operațională și de asistență materială, fond pentru elevi, împreună cu fondul de burse proprii a fost 11,494 PLN.

În anul universitar 2009/2010 au fost 1 900 mii de studenți în instituțiile de învățământ superior, adică cu 1,4% mai puțin decât în anul universitar precedent. Acesta a fost patruilea an succesiv când o scădere a numărului de studenți a fost înregistrată, influențată de schimbările demografice (an de an populația cu vârstă între 19-24 ani a scăzut). 71,6% din toate școlile superioare sunt non-publice. Cu toate acestea, aceste sunt școlile publice care înregistrează cel mai mare număr de studenți în valoare de 1.27 m și alcătuit 66,7% din totalul studenților. Femeile au reprezentat 58,2% din toți studenții.

Economie și administrație, formarea cadrelor didactice și științele educației, precum și științele sociale au fost cele mai multe ori alese subgrupuri printre domeniile de educație.

Numărul de studenți străini în școli poloneze superioare este în creștere. În anul universitar 2009/2010 numărul acestora se ridică la 17 mii, adică 0,9% din totalul studenților. Cei mai numeroși au fost studenții din Europa - 11,6 mii persoane în total, dintre care majoritatea au venit din Ucraina, Belarus, Norvegia și Suedia.

În 2009, existau 839,600 studenți la învățarea limbilor străine moderne în cursuri obligatorii (adică 44,6% din totalul studenților). Numărul lor a scăzut ușor în comparație cu anul precedent. 90,9% din studenții care învață limbi străine au participat doar la un curs de limbă străină. Studenții care învață o limbă străină au reprezentat 40,5% din populația studenților. Un procent mult mai mic de studenți au învățat 2 limbi străine (4,0%) sau mai multe (0,1% din studenți au fost învățați 3 sau mai multe limbi în cursul studiilor).

Numărul de absolvenți în anul universitar 2008/2009 s-a ridicat la 439.7 mii și a fost mai mare, aproape 18.8 mii. (adică cu 4,5%) în comparație cu anul universitar 2007/2008. Numărul de persoane în studii post-universitare în anul universitar 2009/2010 a crescut cu 25.8 mii în raport cu anul precedent și s-a ridicat la 194,200. În comparație cu anul universitar 2006/2007 au fost 43.5 mii mai mulți studenți post-universitari (28,8%), care, de asemenea, reprezintă mai mult decât un număr triplu de participanți în 1995. Printre studenții post-universitari, femeile au constituit 68,1%.

În anul universitar 2009/2010 un total de 35,7 mii de persoane au participat la studiile de doctorat efectuate de școli de învățământ superior, institute de știință și cercetare, unități ale Academiei Poloneze de Științe și Centrul Medical de educație post-universitară. Numărul de studenți la doctorat a crescut cu 9,8% față de anul precedent.

Portugalia

Legislație

Legea 62/2007 din 10 septembrie stabilește un nou cadru juridic al instituțiilor de învățământ superior, care reglementează în mod special constituția, atribuțiile și organizarea, funcțiile și competențele diverselor organe și încredințarea copiilor și supravegherea publică de către stat, respectându-le autonomia. Legea este un cuprinzătoare, conținând 184 articole care acoperă numeroase aspecte ale învățământului superior. Numai unele dintre domeniile majore ale reformei sunt descrise în acest scurt rezumat. Legea reconfirmă atât natura binară a sistemului de învățământ superior portughez cât și rolul învățământului superior privat, în cadrul sistemului. În ceea ce privește sistemul binar se stabilesc cerințe diferite pentru universități și politehnici din punct de vedere al personalului didactic: universitățile ar trebui să aibă un titular de doctorat pe 30 de studenți în timp ce pentru Politehnica acesta poate fi fie un titular de doctorat sau un specialist;- o nouă poziție trebuie definită, dar care să recunoască experți cu experiență profesională, dar nu neapărat doctori.

Legea recunoaște principiul diversității de organizare instituțională și permite fiecărei organizații de învățământ superior să-și dezvolte statutul propriu într-un cadru larg. (În 2008, instituțiile vor prezenta un nou statut pentru aprobare). Acest cadru larg include o serie de schimbări semnificative, inclusiv furnizarea de Consiliul General a 15 -35 membri, cu afiliere externă de 30% , ca organ senior al deciziei în cadrul universităților publice și politehnice. Acest Consiliu este responsabil, printre altele, pentru alegerea rectorului sau președintelui (cu majoritate de vot) care poate fi adus din afara instituției sau chiar în afara Portugaliei.

Poate că schimbarea cea mai ambițioasă este furnizarea de către instituțiile publice de învățământ superior de a solicita o modificare a statutului lor juridic ca să devină fundații de drept privat. Instituțiile care doresc să urmeze acest traseu vor intra în discuții cu Ministerul care să conducă la un acord formal cu privire la planul instituțiilor, programul de dezvoltare, statutul și structura organizatorică, precum și acorduri (pe mai mulți ani), privind finanțarea publică pentru fundație. În timp ce claritatea cu privire la această nouă formă de statut legal va fi atinsă odată ce bazele primelor sunt stabilite, acest mod clar menit să dea (câteva) instituții publice de învățământ superior mai financiare, resurse umane și autonomie operațională. Universitățile din Porto și Aveiro, împreună cu ISCTE de la Lisabona au intrat în negocieri cu Ministerul, cu scopul de a se transfera la acest nou Statut al Fundației Publice.

Aranjamente instituționale

În ceea ce privește diversitatea sistemică, învățământ superior portughez este destul de divers în ceea ce privește tipurile de instituții care constituie sistemul. Există trei linii principale de diferențiere instituțională:

- a) distincție binară între universități și instituții politehnice
- b) o distincție între școli specializate de obicei cu o zonă de focalizare și mai multe instituții integrate multi- concentrate
- c) și în final co-existența atât a sectoarelor public și privat de învățământ superior. (OCDE, 2007).

Sistemul actual cuprinde în sectorului public 14 universități reprezentate (împreună cu Universitatea Catolică) la Conferința Rectorilor Portughezi (CRUP) și un Institut Universitar public non-integrat (instituții care acorda grade universitare, dar care nu îndeplinesc condiții legale să fie universități, în primul rând în ceea ce privește gama de subiecte oferite); 15 institute politehnice publice, reprezentate în Consiliul institute politehnice portugheze (CCISP), unele Școli Politehnice non-integrate (instituții ce acorda grade politehnice, dar care nu îndeplinesc condițiile legale pentru a fi institute politehnice); și unele Școli publice de învățământ superior, în funcție atât de MCTES și un alt Minister (Școlile Militare, Academia de Poliție, Școala de Marina, Școala Air Force și Școli sanitare). (Soares și Trindade, 2004) Sectorul privat este reprezentat de 13 universități (unele dintre ele cu campusuri în zone geografice diferite), unele școli universitare și mai mult de 60 de institute și școli politehnice.

Aceste 160 de instituții de învățământ superior variaza în mărime de la 5 universități cu mai multe facultati, în care au absolvit aproximativ 3000 de studenți în fiecare an, la 29 de instituții private, cu o înscriere de mai puțin de 200 de elevi fiecare. Pe ansamblu

Înscrierile din 2004 / 2005 au fost de 241 de mii de studenți (din care 67000 au fost în universități private) și 140.000 de studenți politehnisti (32.000 în politehnici private).

Surse de finanțare

Cheltuielile de formare pe student în instituțiile publice de învățământ superior portugheze sunt în jurul mediei UE-19. În cazul în care sunt incluse toate cheltuielile (inclusiv pentru Cercetare și Dezvoltare), Portugalia este cu mult sub media UE-19 (OCDE, 2008). Din 2003, cheltuielile per elev au crescut. Diferența dintre cheltuielile per student dintre instituțiile publice și private este în scădere per student pe măsura ce în instituțiile private cresc mai repede decât în instituțiile publice.

Învățământul terțiar portughez de-a lungul istoriei, a fost puternic dependent de fondurile de la stat. În 2002 (cel mai recent an pentru care sunt disponibile date comparative), peste 90% din cheltuielile de învățământ terțiar au venit din surse publice, spre deosebire de media OCDE de 78% (OCDE 2007). Acest lucru este în schimbare, așa cum veniturile de școlarizare și fondurile private sunt în creștere.

Cheltuieli curente - suport de funcționare pentru instituțiile de învățământ superior - sunt finanțate în principal din bugetul de stat. Instituțiile private, în general, nu beneficiază de sprijinul direct al statului, dar elevii lor sunt eligibili de a primi asistență prin bursă. Fondurile structurale europene sunt utilizate pentru investiții strategice în domeniul științei și tehnologiei cât și societății informaționale, precum și pentru cheltuieli de capital. Fonduri private, în principal sub forma de contracte pentru cercetare și dezvoltare, sunt, de obicei limitate de donator și nu sunt disponibile pentru scopuri generale.

În ciuda unei situații dificile a bugetului, noul guvern național a protejat cheltuielile în domeniile strategice ale științei și tehnologiei, în cazul în care fondurile au crescut în 2006 cu 17% (în contrast cu o creștere de 2% din finanțarea instituțională) și în 2007 cu 60%. Acest lucru este în concordanță cu prioritatea sa de a investi în domenii științifice și tehnologice cu cel mai mare potențial de a contribui la creșterea economică viitoare în Portugalia. (OECD 2007)

Cheltuielile actuale ale Bugetelor pentru instituțiile publice sunt alocate pe baza creditelor anului anterior, ajustate la variațiile anuale, utilizând o formulă de buget bazată pe performanță. Abordare bazată pe performanță, a fost introdusă în 2005 și pusă în aplicare pentru prima dată în 2006. Înainte de 2005, alocările au fost distribuite cu ajutorul formula pe bază de cost și înscriere, în cazul în care costurile majore au fost raportul studenților/ facultate, calificările personalului didactic, domeniul de studiu, precum și proporția de studenți din programele post-universitare. Criteriile de performanță adăugate în 2006 includ ratele universitare și postuniversitare de absolvire. Universitățile sunt finanțate la o medie de 4403 € pe student pentru programele de formare inițială, comparativ cu 3383 € în Politehnica. Instituțiile de asemenea, obțin finanțare de la stat mai mare pentru programele post-universitare, cu o medie de 5052 € pe cap de locuitor în universități.

Formula de finanțare în 2006 este concepută pentru a oferi o bază stabilă pentru planificarea instituțională, oferind în același timp stimulente instituțiilor pentru a îmbunătăți performanța în finalizarea gradului. Formula este, de asemenea, ajustată pentru a stabiliza schimbări de finanțare de la an la an, printr-un factor de coeziune; conceput pentru izolarea instituțiilor cu performanță scăzută de la reducerile bugetare excesive. Instituțiile au autonomia de a decide modul de cheltuire a fondurilor pe plan intern o dată ce le primesc de la Guvern, deși politicile personalului din sectorul public limitează efectiv posibilitatea de a realoca în mod semnificativ resurselor pentru programe și școli.

Finanțarea capitalului este determinată pe proiect și este legată de planurile de dezvoltare regională. Planurile de investiții sunt negociate direct de către instituții și de către Direcția Generală a Ministerului.

România

Legislație

Învățământul superior în România urmează prevederile enumerate mai jos:

- Legea nr. 84 din 24 iulie 1995, republicată, Legea învățământului
- Legea nr. 128/12.07.1997 privind statutul personalului didactic
- Legea nr. 60 din 24 aprilie 2000 privind dreptul absolvenților învățământului superior particular de a susține examenul de finalizare a studiilor la instituții de învățământ superior de stat acreditate
- Legea nr. 441/18.07.2001 pentru modificarea art. 5 din Ordonanța de urgență a guvernului nr. 133/2000 privind învățământul universitar și postuniversitar de stat cu taxă, peste locurile finanțate de la bugetul de stat
- Legea nr. 62/16.01.2002 pentru aprobarea O.G. nr. 60/1998 privind înființarea de extensiuni universitare ale României în străinătate
- Legea nr. 287/24.06.2004 privind consorțiile universitare
- Legea nr. 288/24.06.2004 privind organizarea studiilor universitare
- Legea nr. 346/29.11.2005 privind aprobarea O.U.G. nr. 78/2005 pentru modificarea și completarea Legii nr. 288/2004 privind organizarea studiilor universitare.

Sistemul național de învățământ superior este structurat pe 3 niveluri de studii universitare: de licență, de masterat, de doctorat.

Aranjamente instituționale

Învățământul superior din România este oferit de instituții de stat și particulare. Toate instituțiile de învățământ superior se află în subordinea Ministerului Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului. Sub autoritatea ministerului sunt plasate agenții care joacă un rol foarte important în domenii cum ar fi finanțarea și cercetarea științifică sau parteneriatul cu mediul social și economic. Acestea sunt:

- Agenția Română de Asigurare a Calității în Învățământul Superior
- Agenția Națională pentru Calificările din Învățământul Superior și Parteneriat cu Mediul Economic și Social (ACPART)

- Agenția de Administrare a Rețelei Naționale de Informare pentru Educație și Cercetare
- Autoritatea Națională pentru Sport și Tineret
- Autoritatea Națională pentru Cercetare Științifică
- Centrul Național de Evaluare și Examinare
- Centrul European UNESCO pentru Învățământul Superior (CEPES)
- Consiliul Național pentru Reforma Învățământului
- Consiliul Național al Cercetării Științifice din Învățământul Superior UNESCO
- Consiliul Național de Atestare a Titlurilor, Diplomelor și Certificatelor Universitare
- Institutul de Științe ale Educației
- Unitatea Executivă pentru Finanțarea Învățământului Superior și a Cercetării Științifice Universitare.

În prezent, în România există:

- 56 de instituții de învățământ superior de stat acreditate (49 de instituții de învățământ superior de stat civile state și 7 universități militare);
- 29 de instituții de învățământ superior particular acreditate;
- 28 de instituții de învățământ superior particular acreditate autorizate să funcționeze provizoriu;
- 6 școli postuniversitare.
- Tipurile de instituții de învățământ superior din România sunt:
- Academiile, instituții de învățământ superior care își pregătesc absolvenții pentru un anumit domeniu (economie, muzică etc).
- Universitățile Politehnice, care pregătesc studenții pentru domeniile de studii tehnice.

Surse de finanțare

Bugetul de stat asigură cea mai mare parte a resurselor financiare pentru învățământul superior și cercetare (5% din PIB în 2007). Finanțarea de bază a universităților este asigurată conform numărului de studenți echivalenți și a altor indici de calitate stabiliți de Ministerul Educației și Cercetării. Aceștia se bazează pe propunerile făcute de Consiliul Național de Finanțare a Învățământului Superior privind:

- finanțarea bugetară a instituțiilor de învățământ superior de stat pentru anul financiar următor;
- distribuția anuală a fondurilor bugetare pe instituții de învățământ superior de stat;
- elaborarea și publicarea de analize și studii privind starea finanțării învățământului superior de stat, urmate de propuneri, către Ministrul educației și cercetării, de acțiuni ce trebuie întreprinse.

Principiile fundamentale în formularea propunerilor privind finanțarea sunt:

- prioritățile dezvoltării strategice a învățământului superior;
- principiul fundamental potrivit căruia "resursele trebuie să urmeze studenților";
- indicatorii specifici activității de învățământ superior, în special cei referitori la calitatea prestației în învățământul superior.

Finanțarea universităților de stat din România este structurată pe două componente:

a) Finanțarea de bază

Pentru determinarea nivelului finanțării de baza referința principală de calcul este indicatorul numit "alocația unitară netă pe student echivalent, finanțat de la buget". Stabilirea numărului de studenți echivalenți pentru un profil depinde de numărul studenților fizici în profilul respectiv și de formele de învățământ (zi, seară, etc.) ce se regăsesc în cadrul profilului. Se consideră conform Legii învățământului, și alți indicatori specifici activității de învățământ, în special cei referitori la calitatea prestației în învățământ.

b) Finanțarea complementară

Principalul indicator pentru dimensionarea fondurilor destinate cheltuielilor sociale pentru studenți este numărul de studenți de la învățământul de zi din instituțiile de învățământ superior de stat. Subvențiile pentru cazare și masă se calculează în funcție de numărul de studenți de la învățământul de zi precum și de cheltuielile reale previzionate pe fiecare perioadă a anului calendaristic în care studenții sunt cazați în cămin.

Slovenia

Legislație

Învățământul superior în Slovenia este reglementat de Legea Învățământului Superior (Monitorul Oficial al RS, nr 119/06 – Text oficial consolidat). Textul consolidat este format din Legea Învățământului Superior (Monitorul Oficial al RS, nr 67/93) și modificările și amendamentele publicate în Monitorul Oficial al RS, numerele 99/99, 64/01, 100/03, 63/04 și 94/06. Legea învățământului superior în articolul 16 precizează ca: o instituție de învățământ superior poate începe activitățile, numai după ce a fost înscrisă în registrul instituțiilor de învățământ superior.

Ministerul Învățământului Superior, Științei și Tehnologiei asigură deschidere și transparență și publică actele juridice și decrete în vigoare și în limba engleză.

- Rezoluția privind Cercetarea Națională și Programe de Dezvoltare pentru perioada 2006-2010
- Strategia de dezvoltare pentru societatea informațională în Republica Slovenia – și 2010.

Învățământul terțiar în Slovenia este împărțit în învățământul tradițional superior (ISCED 5A-6) și sectorul de învățământ superior profesional nou dezvoltat (ISCED 5B). Domeniul învățământului superior este administrat de Ministerul Învățământului Superior, Științei și Tehnologiei (înființat în 2005), în timp ce sub-sectorul învățământului superior profesional a rămas în responsabilitatea Ministerului Educației și Sportului. Cele două sub-sectoare sunt ghidate de legislație separată: Legea învățământului superior (ultima revizuire în 2009) și Legea Învățământului Profesional Superior (2004). Învățământul superior este reglementat prin Legea Învățământului Superior (OG. RS, nr 119/06, revizuită în 2009). Instituțiile de învățământ superior în Slovenia sunt universitățile publice și private, facultăți, academiile de artă și colegiile profesionale. Facultățile și academiile de artă pot oferi atât programele academice și

profesionale de studiu, în timp ce colegiile profesionale ofera numai programele de studii profesionale. Diferența între universități și instituții profesionale se află în studii bazate cercetare și activități de cercetare academica. În anul 2009/10 au fost:

- 3 universități publice, cu 53 de instituții membre
- 2 universități private cu 7 instituții membre
- 26 instituții de învățământ superior unic, din care 12 primesc subvenții de la stat.

Toate programele de studiu și instituțiile de învățământ superior, indiferent de statutul acestora (public sau privat), trebuie să fie acreditate și înregistrate în conformitate cu prevederile din Legea învățământului superior, în scopul de a obține atribuirea gradului de putere.

Incepand cu reforma învățământului superior din 2004 (cu modificările în 2006) și introducerea unei structuri de 3 cicluri, în conformitate cu principiile Bologna, instituțiilor le-a fost permis să pună în aplicare noi studii progresive. Toate instituțiile sunt obligate să finalizeze reforma de la Bologna pana in anii academici 2009/10. Primul ciclu include programe de studiu academice și orientate profesional și oferă acces la al doilea, spre cel mai înalt nivel. Programe de învățământ superior de lungă durată care conduc direct la un Master, sunt posibile în cazul profesiilor reglementate de către directivele UE, sau dacă este cerut de reglementările naționale din domeniul profesional particular. În prezent, pe lângă profesiile reglementate de UE, numai studiile în teologie duc direct la Master. Studenții care au fost înscriși în programele de pre-Bologna, înainte de anul academic 2009/10 isi pot continua studiile, în condițiile valabile la momentul înscrierii lor, cu toate acestea, ei trebuie să fie absolventi înainte de anul academic 2015/16.

Cu reforma învățământului superior din 2004 (cu modificările în 2006) și introducerea unui threecycle structură, în conformitate cu principiile Bologna, instituții au fost permis să pună în aplicare noi studii progresiv. Toate instituțiile sunt obligate să finalizeze reforma de la Bologna academice ani 2009/10. Primul ciclu include academic și profesional de studiu și programe orientate spre oferă acces la al doilea, și, în consecință la cel mai înalt nivel,. De învățământ superior de lungă programe care conduc direct la un Magisterij (Master) sunt posibile în cazul profesiilor reglementate de către directivele UE, sau dacă este cerut de reglementările naționale din domeniu profesional care particular. În prezent, pe lângă profesiile reglementate din UE, studii numai în teologie duce direct la o Magisterij. Studenții care au fost înscriși în programele de pre-Bologna, înainte de anul academic 2009/10 poate continue studiile lor, în condițiile valabile la momentul înscrierii lor, cu toate acestea, ele trebuie să absolvent de anul academic 2015/16.

Pe lângă studii universitare, instituții de învățământ superior oferă, de asemenea, diferite și suplimentare cursuri de răcoritoare și alte oportunități de învățare continuă pentru studenții adulți. Limba de predare este slovenă; limbi străine este posibil alături de slovenă, sau în unele părți din în cazul în care programul de vizitare sunt profesori desfășoară cursuri.

Constituția Republicii Slovenia (1991) prevede libertatea de alegere în educație. Învățământul de bază (învățământul primar și secundar inferior) este un sistem de structura, constând din 9 ani de școlarizare obligatorie. De-a lungul deceniul precedent,

principalele priorități au fost de a îmbunătăți nivelul de educație al populației și de a oferi tuturor cetățenilor sloveni, șanse educaționale egale, indiferent de reședința lor, originile culturale sau lingvistice, starea de sănătate, mediul social sau gen.

Constituția reglementează drepturile fundamentale în domeniul educației cu specificitatea că:

- Educația este gratuită
- Educația de bază obligatorie este responsabilitatea statului
- Statul trebuie să finanțeze învățământul obligatoriu cu fonduri publice
- Este responsabilitatea statului de a oferi cetățenilor săi posibilitatea de a obține educația adecvată
- instituțiile de învățământ superior de stat sunt autonome.

Constituția reglementează separat drepturile minorităților etnice italiene și maghiare. În conformitate cu legea, cele două minorități etnice au dreptul la educație predate în limba lor maternă și sunt, de asemenea, permise să elaboreze și să dezvolte propria politică de educație. Legea stabilește domeniile învățământ bilingv obligatoriu (articolul 64). Constituția stabilește drepturile și datoria părinților de a supraveghea educația copiilor lor (articolul 54). Constituția reglementează autonomia universităților și colegiilor profesionale, ca instituții de învățământ superior și permite, de asemenea, libertatea în eforturile științifice și artistice. Conform Constituției, membrii populației rome au dreptul de a păstra și dezvolta limba și cultura proprie. Drepturile educaționale specifice copiilor romi, sunt garantate de legislația educațională și de Actul comunității rome (2007).

Copii de imigranți au dreptul la educație obligatorie în aceleași condiții ca și cetățenii Republicii Slovenia. Instrucțiunea în limba și cultura maternă a copiilor imigranți este oferită în conformitate cu acordurile internaționale. Din 2007, școlile sunt obligate să ofere predare suplimentară în limba slovenă a celor care au nevoie. Obiectivul este de a pregăti studenții imigranți pentru includerea în sistemul sloven de educație și societate și pentru a sprijini identitatea lor culturală și bilingvismul. Institutul National de Educație dezvoltă curricula pentru limbi ale copiilor imigranți, astfel încât aceștia pot alege să studieze limbile lor materne. Legislația învățământului sloven se bazează pe diferite tipuri de instituții de învățământ și se referă la: obiective, drepturile și responsabilitățile elevilor, organizarea, conținutul, evaluarea, certificarea, nivelurile de învățământ, cadre didactice, forme alternative de educație, colectarea și protecția datelor cu caracter personal și dispoziții punitive.

Condițiile de instituire pentru universități, facultăți, academii de artă și colegii profesionale; procedura de adoptare a programelor de studii recunoscute public; metoda de determinare a gradului de activitate a învățământului superior, finanțata din fonduri publice și situația studenților și titluri profesionale e reglementată prin:

- Legea învățământului superior (1993, ultima revizie 2008);
- Legea titlurilor profesionale și academice (2006);
- Recunoașterea și evaluarea Legii Învățământului (2004, ultima revizie 2005).

Aranjamente instituționale

Slovenia are două ministere care se ocupă de educație: Ministerul Educației și Sportului și Ministerul Învățământului Superior, Științei și Tehnologiei. Acesta este responsabil pentru domeniul învățământului superior, cercetare, tehnologie, metrologie, dezvoltarea și promovarea societății informaționale.

Sistemul de asigurare a calității în învățământul superior include acreditare și evaluare internă și externă a instituțiilor și programelor. Acreditarea și evaluările externe, care sunt în responsabilitatea nou înființatei Agenții Naționale de Asigurare a Calității în Învățământul Superior sunt susținute de evaluare internă, care este la latitudinea instituțiilor de învățământ superior și comisiilor de evaluare a calității acestora.

Din anul academic 2010/2011, toate instituțiile de învățământ superior au introdus structura pe 3 cicluri de 3 grade: licență, masterat și doctorat. Programele de licență pot fi academice sau profesionale orientate spre acreditate cu 180 sau 240 ECTS. Lungimea cumulată tipică pentru o diplomă de Licență + Master este de 300 ECTS. Programe lungi există în medicină, medicină veterinară și stomatologie (6 ani) și în farmacie, arhitectura, formarea cadrelor didactice în matematică și teologie (5 ani).

Studiile sunt furnizate de universități publice și private și membrii lor - facultăți, academiile arte și colegii profesionale. Facultăți private și academiile de artă, precum și colegiile profesionale publice și private pot fi organizate de asemenea, ca instituții independente de învățământ superior. Universități, facultăți și academiile de artă pot furniza toate tipurile de programe de studiu, în timp ce colegiile profesionale pot oferi, de regulă, primul ciclu de programe de studii profesionale, dar și al doilea ciclu de programe pentru cerințe speciale. Învățământul terțiar în Slovenia cuprinde colegiul profesional de învățământ superior și învățământul superior academic și profesional.

Învățământul superior profesional este oferit de colegii profesionale superioare, care oferă educație profesională de 2 ani (120 ECTS) la nivel de sub-grade (ciclu scurt, nivel ISCED 5B). Colegiile profesionale superioare emit o diplomă, precizând domeniul educației și Suplimentul la Diplomă în limba slovenă și într-una din limbile oficiale ale UE. Programele comune de studiu sunt de asemenea posibile. Programele tradiționale de învățământ superior sunt oferite de universități publice sau private și instituțiile unice de învățământ superior.

Alte instituții publice de învățământ superior:

- Practica Învățământului Superior și Serviciul de Informații
- Biblioteca Centrală tehnologică de la Universitatea din Ljubljana
- Caminele studenților din Ljubljana
- Casa postuniversitarilor din Ljubljana
- Dezvoltarea resurselor umane slovene și Fondul de burse
- CMEPIUS - Centrul pentru Mobilitate și Programe UE de educație și formare.

Surse de finanțare

Legea Învățământului Superior definește cadrul de finanțare în instituțiile de învățământ superior. Domeniul de aplicare și standardele de activitate sunt definite de Rezoluția privind programul național de învățământ superior a Republicii Slovenia 2007-2010. În

procesul de pregătire a bugetului, instituțiile de învățământ superior prezintă planul lor bugetat anual Ministerului Învățământului Superior, Științei și Tehnologiei. Aprobarea Ministerului asteapta elemente de finanțare, în conformitate cu normele care sunt stabilite în fiecare an de către Regulamentul finanțării publice în învățământul superior și în alte instituții (membrii universitari din 2004-2009).

Actul din 2004 a introdus finanțarea forfetară. Sumele alocate pentru instituțiile individuale de învățământ superior sunt calculate prin luarea în considerare a zonei lor de studiu, numărului de înscrieri și numărului de absolvenți din primul și al doilea ciclu de studiu full-time.

Instituțiile de învățământ superior primesc fonduri de la bugetul de stat, taxe și alte taxe de studiu, plăți pentru servicii, subvenții, beneficii din testamente, cadouri și alte surse. Instituțiile de învățământ superior stabilite de guvern primesc fonduri de la bugetul de stat pentru:

- furnizarea de programe de studiu din primul și al doilea ciclu și cercetare conexasă, artistică, de bibliotecă, informativă, administrativă și alte activități;
- activități extra-curriculare pentru studenți;
- investiții în active și întreținerea acestora;
- dezvoltarea de proiecte.

Studiile doctorale pot fi de asemenea co-finanțate de la bugetul de stat. Guvernul prevede, de asemenea, subvenții pentru costurile studenților rezidenți din cămine studentești sau în facilități private, pe baza performanțelor de studiu a studentului, situația financiară personală, distanța de la locul de reședință obișnuită și situația socială și de sănătate a studenților. Subvenționarea de stat a costurilor de transport pentru acei studenți care calatoresc mai mult de 5 kilometri până la locul lor de studiu, este de 70% din costul total al unui bilet lunar, în funcție de situația financiară personală și de distanța parcursă până la locul de studiu.

Instituțiile de învățământ superior pot percepe studenților part-time și studenților din alte destinații de plasare o taxa. Nivelul de taxe și alte costuri aferente (taxa de administrare, contribuția pentru formare practică într-un mediul de lucru) sunt limitate prin reglementările emise de Ministerul Învățământului Superior.

Cetățenii din Slovenia și statele membre ale Uniunii Europene nu pot fi taxați în cazul în care sunt înscriși ca studenți full-time. Controlul asupra funcționării instituțiilor de învățământ superior se realizează de către Ministerul Învățământului Superior, Științei și Tehnologiei. Cheltuielile de conformitate sunt controlate de către Curtea de Conturi. Studenții full-time înrolați în primul și al doilea ciclu de studii în instituțiile de învățământ superior public și privat, subvenționate de stat, nu plătesc taxe de școlarizare. Acest lucru este valabil și pentru studenții din alte state membre UE și studenți străini din țările cu un acord bilateral reciproc cu Slovenia. Toți studenții plătesc doar o taxă de înregistrare mică de aproximativ 25 € pe an. Doctoranzii din al treilea ciclu sunt fie angajați de către stat, caz în care taxele lor de școlarizare și salariile sunt acoperite din bugetul de stat, sau au statutul de doctorand. Statul subvenționează o parte din taxa de școlarizare pentru majoritatea lor.

Studentii part-time (și studenții pe locuri care nu sunt subvenționate, la instituții private) plătesc taxele de școlarizare în suma de 2 000 - 10 000 € pe an (în funcție de programul de studiu). Studentii trebuie să cumpere cărți și materiale de studiu, de obicei plătesc suplimentar pentru vizite de studiu, excursii și activități suplimentare de studiu.

Srijinul studentilor este disponibil în diferite forme. Studenții Full-time pot primi burse care sunt de asemenea, disponibile pentru studenții străini, pe baza unor acorduri reciproce și prin intermediul unor oferte, mai ales pentru studii post-universitare. Valoarea bursei depinde de statutul socio-economic al studenților, rezultatele studiului anterior și nivelul de studiu anual. În plus față de bursele de studiu, studenții au de asemenea, dreptul la subvenții pentru cazare, transport, hrană, asigurări de sănătate și experiența muncii. Părinții elevilor vor primi, de asemenea, asistență financiară sub formă de alocații familiale (care iau în considerare venitul familiei) și scutirea de impozit.

Suedia

Legislație

Principalele legi aplicabile învățământului superior suedez, sunt:

- Legea învățământului superior, conține dispoziții cu privire la instituțiile de învățământ superior care răspund în fața guvernului, autorităților locale sau consiliilor județene.
- Ordonanța Învățământului Superior, conține reglementări care completează sau clarifică dispozițiile cuprinse în Legea Învățământului Superior (1992:1434).
- Ordonanța pentru Colegiul Național suedez de Apărare
- Ordonanța pentru Universitatea suedeză de Științe Agricole.

Aranjamente instituționale

Astăzi, responsabilitatea pentru gestionarea și administrarea învățământului superior la nivel național este distribuită la nivelul mai multor ministere guvernamentale cât și o serie de agenții naționale. Din motive evidente, Ministerul Educației și Științei are cel mai important rol, în special în domeniul fiscal și financiar. Responsabilitățile Ministerului sunt împărțite în 6 divizii, inclusiv una pentru învățământ superior, una pentru politica de cercetare și una pentru sprijinul studiului și admitere. Aceste diviziuni, la rândul lor, au la dispoziție o colecție de 12 agenții naționale, de asemenea, schimbul responsabilității de supraveghere pentru educația suedeză. În general, patru dintre aceste agenții se concentrează în special pe învățământul superior:

1. Agenția Națională pentru Învățământ Superior
2. Oficiul Național de Admitere în Învățământul Superior
3. Consiliul Național pentru ajutorul Studentilor
4. Agenția pentru Universitatea prin Internet a Suediei.

Agenția Națională pentru Învățământul Superior (Högskoleverket) are autoritate asupra tuturor instituțiilor de învățământ superior în termeni de evaluare, acreditare și aspecte legate de calitate și pedagogie. De asemenea, este responsabilă pentru evaluarea aspectelor legate de educație străină și monitorizează recunoașterea programelor de educație.

Oficiul Național de Admitere în Învățământul Superior funcționează ca un birou de servicii concepute pentru a sprijini universitățile și colegiile universitare pentru admiterea studenților.

Consiliul Național pentru Ajutorul Studenților este responsabil pentru supravegherea alocării ajutorului de student, precum și rambursarea acestuia. De asemenea, servește unei cvasi-capacități de cercetare de evaluare internă și studierea diferitelor metode de finanțare a programelor de studiu.

Agenția pentru Universitatea prin Internet a Suediei (SIU) funcționează din martie 2002 și este un mijloc de coordonare a cursurilor înregistrate prin învățământul la distanță și a programelor prevăzute de diferite universități și colegii universitare. Responsabilitatea agenției este de a promova dezvoltarea cursurilor de învățământ la distanță prin intermediul Internetului și a furniza informații despre ofertele sale.

Misiunea inițială a Consiliului de Reînnoire a Învățământului Superior (CRHE), înființat în 1990, a fost de a ajuta dezvoltarea învățământului universitar, precum și a stimula experimentarea în predare. Numit inițial Consiliul de Reînnoire a Educației Universitare, în 1999, misiunea sa a fost extinsă pentru a cuprinde studii post-universitare și a dat ulterior naștere titlului CRHE. Mai general, Consiliul acționează ca o organizație de finanțare intermediară cu autoritatea largă pentru a urmări atingerea obiectivelor următoare:

1. Premiul subvențiilor activităților de dezvoltare privind calitate și inovare pedagogice în învățământul universitar și post-universitar.
2. Colectarea și diseminarea informațiilor privind activitățile de dezvoltare planificate, curente și completat un caracter fundamental și inovatoare privind Invatamant Undergraduate în Suedia și străinătate.
3. Evalua activitățile astfel dezvoltare că Consiliul a finanțat.
4. Sprijini integrarea perspectivelor de mediu în învățământul pre-universitar suedeză.
5. schimbări Suport în programa și pedagogie în Inginerie și programele Naturale Science în pentru a recruta mai student feminin la aceste programe.
6. Sprijinul utilizarea TI în formarea profesorilor.

Învățământul superior este oferit în 5 tipuri de instituții:

- universități (universitet)
- colegii (högskola întâlnit vetenskapomrade)
- alte colegii (overiga hogskolor)
- colegii de arta (Konstnarliga hogskolor)
- și alte instituții de învățământ superior.

Există 14 universități de stat și două universități private în Suedia. Colegiile universitare sunt marcate de o largă variație de mărime și de oferte programatice, unele conduc cercetarile și promovează un training avansat de conduită și furnizează formare în timp ce altele sunt limitate la doar câteva programe, cum ar fi cel de predare profesională, educație și administrarea afacerilor. Deseori specializările unui colegiu universitar sunt strâns legate de industria locală. Există 5 colegii universitare (din care unul este privat), 11 alte colegii, 9 colegii de artă (inclusiv două de tip privat) și 20 "alte" instituții de

învățământ superior. Acestea din urmă sunt în principal instituții cu un singur subiect (în principal, psihoterapie) și mărirea lor, în termeni de înscriere este limitată.

Participarea în învățământul superior a crescut dramatic în ultimii 60 de ani. În 1940 aproximativ 2% din populația suedeză a avut în educație o formă de învățământ superior. Până în anul 2000 această cifră a crescut la aproape 29%. În anul universitar 2005-2006 peste 98.700 de persoane, fără studii anterioare de învățământ superior, au solicitat programe la universități și instituții de învățământ superior și populația totală din ciclul de licență a ajuns la 389.100 de studenți. (Statistică Suedia 2006; Statistică Suedia 2006).

Surse de finanțare

Veniturile totale ale instituțiilor de învățământ superior din Suedia s-au ridicat la SEK 44.8 miliarde de euro în 2005. Marea majoritate a acestor venituri au venit din alocații de stat direct și alte fonduri publice. Acest lucru este deosebit de vizibil în cazul programelor de licență, în cazul în care conturile directe de finanțare de stat pentru 87 % din finanțare și un alt 8 % provine din alte surse de finanțare publică. Costurile operațiilor instituțiilor de învățământ superior în anul 2005 au totalizat 44.6 miliarde SEK, care este 1.67 % din PIB-ul Suediei. Pe măsura ce PIB-ul este în creștere, deși nu a existat o creștere în sectorul învățământului superior, proporția reprezentată de aceste costuri a scăzut pentru al treilea an consecutiv și este acum la același nivel ca în 2001. Dintr-o perspectivă mai lungă, cu toate acestea, ponderea din PIB consacrată sectorului învățământului superior a crescut.

Cheltuielile totale în sectorul învățământului superior cuprinde, de asemenea, costurile pentru ajutorul financiar pentru studenți și acțiunile unui anumit număr de agenții centrale. Costul studiu financiar de asistență s-a ridicat în 2005 la 11 miliarde SEK și pentru agențiile centrale SEK 680 milioane. Aceasta înseamnă că totalul cheltuielilor pe sectorul învățământului superior s-au ridicat la 56.3 miliarde SEK (Högskoleverket 2006).

În cadrul sistemului de finanțare actual, guvernul are doar o mică influență directă peste alocarea internă a instituțiilor individuale a resurselor guvernamentale. Finanțarea se distribuie în mare parte pe baza de formulare de înscriere pentru finanțare și creditele pentru cercetarea de bază. Controlul Guvernului, sau direcția, există doar în măsura în care acesta stabilește priorități speciale de cercetare și controlează cantitatea totală de finanțare pentru Cercetare și Dezvoltare a facultăților. Pe scurt, mecanismele instituționale de finanțare s-au schimbat considerabil din 1970. O structură din ce în ce mai descentralizată a dat autorităților locale o mare parte din responsabilitatea pentru alocarea fondurilor publice și a transferat rolul guvernului central de la planificare la evaluare.

Din punct de vedere istoric, finanțarea învățământului superior în Suedia a fost puternic centralizată. Finanțarea a venit de la guvernul central către instituții, prin credite bugetare bazate pe obiective orientate spre intrări și planificări detaliate. Eforturile de reformă în 1987 și 1988 au descentralizat în mare măsură procesul decizional financiar în sectorul învățământului superior. Din acel moment, instituțiile au fost, în general, libere să-și stabilească propriile sisteme de alocare interne.

O altă schimbare importantă a fost trecerea de la "oferta" la "cerere" de finanțare. Înainte de 1993, în cadrul programelor sistemului, a fost determinat în avans numărul de studenți acceptați. Odată cu reformele, minimum de înscrieri și ghidurile gradelor au fost stabilite, precum și indemnizațiile maxime de finanțare echivalente fiecărui student la zi.

În prezent, instituțiile de învățământ superior primesc finanțare (denumită și "atribuirea învățământului"), pe o bază trienală. Fondurile alocate rezultă atât din intrări cât și din măsuri de performanță. Numărul minim de grade pe discipline sunt mandatate, dar pot fi specificate și obiective speciale, cum ar fi creșterea / scăderea numărului de studenți în domeniile date. Tarifele elementare de finanțare echivalente pe student la zi și pentru măsurile de performanță sunt stabilite anual de către guvernul național și prevăzute în bugetul sau anual.

Finanțarea pentru cercetare și studii postuniversitare (precum și pentru întreținerea capitalului) provine din subvenții speciale și se determină pe o bază pentru fiecare instituție. Mai degrabă decât finanțarea directă, facultăți speciale, finanțarea guvernamentală este în schimb alocată fiecărei instituții în patru domenii generale de cercetare:

1. științe umane/ sociale
2. medicina
3. științele naturii
4. tehnologie.

În general, instituțiile au o libertate considerabilă pentru a distribui intern aceste fonduri deși sunt anexate unele prevederi generale, inclusiv un procent minim de finanțare care trebuie să fie utilizat pentru studii postuniversitare.

Luată împreună, finanțarea în aceste trei domenii (învățământul pre-universitar, educație de absolvire și cercetarea de bază) constituie aproximativ 60% din totalul resurselor fiecărei instituții. Resursele rămase vin mai ales pentru cercetare prin diferitele consilii de cercetare, autorități locale și sector privat.

Subvenția de predare este calculată pe baza a doi factori. Primul se referă la numărul de studenți înscriși, deci atribuirea globală poate varia considerabil de la o instituție la alta. Cea de a doua se bazează pe numărul de credite de studiu realizate de studenți, deci corespunde cu numărul de studenți activi la o instituție. Aceste două componente sunt aproximativ 40% și 60%. Diferențele dintre costul de predare a diferitelor discipline sunt, de asemenea, luate în considerare în formula de finanțare. Acestea pot fi văzute în tabelul 12. Prima coloană de cifre arată finanțarea pe bază de tarife de înscriere și a doua, tarifele de performanță. Fosta se calculează atât pe baza de estimări cât și direct pe costuri de predare.

Țările de Jos

Legislație

Învățământul terțiar în Țările de Jos este compus din educație profesională superioară (HBO) și din învățământul superior academic (WO). Începând cu 1993, universitățile de

științe aplicate sau hogescholen (instituții HBO) și universitățile de cercetare au fost reglementate de aceeași legislație: Legea Educației și Cercetării Superioare (WHW). Această lege permite instituțiilor o mare libertate în modul în care acestea organizează procesul didactic și alte măsuri pentru a răspunde schimbărilor.

Aranjamente instituționale

Universitățile de științe aplicate sunt responsabile pentru programarea și calitatea cursurilor pe care le furnizează. Controlul calității este exercitat chiar de instituții și prin experți externi. Cu efect de la 1 Septembrie 2003, Dosarul de asigurare a calității externe a Inspectoratului Școlar a fost transferat la Organizația de Acreditare din cadrul Țările de Jos și Flandra (NVAO). NVAO a preluat două sarcini ale Inspectoratului de învățământ:

- a) urmări la comentarii în stil vechi aprobate anterior de către Inspectoratul Educației, așa-numita evaluare de îmbunătățire a calității;
- b) urmărirea revizuirilor efectuate din 2003.

Pentru a face legătura cu evoluțiile internaționale, structura diplomei de licență- masterat a fost introdusă în anul academic 2002/03. Învățământul profesional superior este extrem de divers: cursurile conduc la aproximativ 250 de calificări diferite pentru o gamă largă de ocupații în diverse domenii ale societății. Există atât cursuri generale cât și de specialitate. Există mari instituții HBO care oferă o gamă largă de cursuri în diferite sectoare, dar de asemenea colegii mijlocii și mici, oferind o grupare mică într-un singur sector. Fuziunile administrative au redus numărul instituțiilor HBO, de la 350 în 1985 la 36 în 2009. Programele sunt împărțite în șapte sectoare: Educație, Inginerie și Tehnologie, Sănătate, Economie, Comportament și Societate, Limbă și cultură și Agricultură și mediul natural. Ultimul sector se încadrează în Ministerul Agriculturii, Naturii și Calității Alimentelor (LNV).

Surse de finanțare

Universitățile olandeze primesc în mare parte venitul din 4 surse:

- taxele de școlarizare
- primul flux de fonduri (finanțarea de bază)
- al doilea flux de fonduri
- al treilea flux de fonduri.

Finanțarea din fonduri publice prin partea de cerere provine din bursele de studiu. Acestea sunt alcătuite din două părți, o subvenție (un grant de bază, o subvenție suplimentară) și un împrumut cu dobândă. Dacă subvențiile sunt sau nu acordate depinde de performanțele academice și veniturile părinților. Subvenția de baza include o componentă de plată a taxelor de școlarizare. Deci, taxele de școlarizare sunt, de fapt, o formă indirectă de fonduri publice.

Veniturile pe care universitățile le primesc de la primul și al doilea flux de fonduri constituie fonduri publice, prin intermediul ofertei. Finanțarea de bază este formată din contribuția de bază, care este alocată pe baza unui model și unele contribuții suplimentare alocate (plăți specifice). În 1996, aceste plăți specifice statului, au preluat 5 % din totalul

contribuțiilor guvernului. A fost o scădere constantă pe parcursul ultimilor ani. Al doilea flux de fonduri este exclusiv din plățile publice specifice pentru proiecte autorizate de către un consiliu de cercetare (NWO) . Aceste subvenții sunt alocate pe baza de evaluare a calității.

Fondurile private constau, în principal din plăți ale taxelor de școlarizare de către studenți și de platile efectuate de către companii sau persoane fizice pentru serviciile prestate (contracte de cercetare, contracte de școlarizare, alte servicii). Veniturile totale ale universităților din activitățile contractuale se numește al treilea flux de fonduri. Acest lucru se datorează de asemenea, parțial din mijloacele publice, deoarece și guvernul acționează ca un client.

În ultimii anii raporturile dintre fluxurile de fonduri cum este descris în Figura 1 s-au schimbat considerabil. Acest lucru este cauzat în principal de creșterea mare fluxului al treilea de fonduri și creșterea substanțială a taxelor de școlarizare. În prezent, este considerată consolidarea fluxului doi de fonduri în detrimentul primului. În plus, există o discuție în curs de desfășurare pe tema dacă primul flux de bani ar trebui să fie alimentat mai mult de consumatorii de învățământ superior.